

# Không Muốn, Không Muốn Buông

## Contents

|                                               |          |
|-----------------------------------------------|----------|
| <b>Không Muốn, Không Muốn Buông</b>           | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                         | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                         | 5        |
| 3. Chương 3 . . . . .                         | 9        |
| 4. Chương 4 . . . . .                         | 13       |
| 5. Chương 5 . . . . .                         | 17       |
| 6. Chương 6 . . . . .                         | 21       |
| 7. Chương 7 . . . . .                         | 26       |
| 8. Chương 8 . . . . .                         | 30       |
| 9. Chương 9 . . . . .                         | 34       |
| 10. Chương 10: Phiên Ngoại (thượng) . . . . . | 39       |
| 11. Chương 11: Phiên Ngoại (hạ) . . . . .     | 41       |

## Không Muốn, Không Muốn Buông

---

### Giới thiệu

Thể Loại : Hiện đại, 1×1, hàiEdit: Nấn RơmÁnh mặt trời chói chang chiếu rọi từ ngoài cửa sổ vào, ta xoay người ngáp một cái thật to, rồi cuộn tròn người lại tiếp tục say ngủ.

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-muon-khong-muon-buong>*

### 1. Chương 1

Ánh mặt trời chói chang chiếu rọi từ ngoài cửa sổ vào, ta xoay người ngáp một cái thật to, rồi cuộn tròn người lại tiếp tục say ngủ.

Ngủ, là việc mà ta yêu thích nhất.

Thật ra ta là một người rất đáng thương, năm 12 tuổi mất đi cha mẹ, một mình kiêm 3 chức – cha, mẹ, anh – chăm sóc cho đứa em trai duy nhất, chăm sóc đến nỗi nó càng ngày càng to cao mập ú, hơn nữa năm nay lại cùng nó học chung một trường đại học. Như vậy đối với một người chịu nhiều ngậm đắng nuốt cay, kiên nghị dũng cảm như ta thì việc có ngủ thêm một chút hẳn là không sao đúng không ?

Đáng tiếc .... Trời lại không chiều lòng ta a.

Một đôi tay thô lỗ đem ta từ trên giường kéo dậy, tiếp theo xem ta như con bù nhìn mà đem ta lắc lư không ngừng.

« Anh hai, dậy đi ! »

Tên tiểu tử chết tiệt này, cứ nhiên dấm đối đãi với anh hai đáng tôn kính của nó như vậy a ! Hơn nữa mỗi ngày đều đối đãi như vậy.

Ta nhắm mắt lại lắc đầu, tính toán cứ như vậy mà ở trong tay nó tiếp tục ngủ. Ngủ là vạn vạn tuế!

Đang mơ mơ màng màng, hình như bị người kéo tới một nơi nào đó, sau đó một cái khăn ướt dầm lạnh ngắt phủ lên trên mặt của ta. Đứa em trai kiêu ngạo của ta – Đoạn Thiên, dùng sức chà sát lên trên gương mặt non nớt của ta, thiếu chút nữa đem mắt, mũi, miệng của ta kéo lệch khỏi vị trí của nó.

Đau quá! Đau quá a!

Ta rút cuộc đầu hàng, miễn cưỡng mở mắt, hung hăng trừng mắt nhìn đứa em trai chán ghét này liếc mắt một cái, đoạt lấy cái khăn trên mặt, bắt đầu an ủi mắt, mũi, miệng đáng thương vừa mới bị người chà đạp.

Tiểu tử này cứ nhiên vẽ mặt vô tội – cười nói: « Anh hai rút cuộc tỉnh ! Em đi làm bữa sáng đây. »

Ngủ không đủ không thể không nổi giận, ta một bên đánh răng một bên nói nhỏ : « Tiểu tử thúì, cũng không giấu lại xem anh hai đã vất vả như thế nào đem em nuôi lớn, dấm đối với anh hai của em như vậy. »

« Anh nuôi em khi nào ? Nhìn lại bộ dáng của anh đi, không có em, anh đã xong đời từ lâu. »

Aizzz, ta nói thầm lúc đang đánh răng, thanh âm ngay cả chính mình đều nghe không rõ, nó như thế nào lại thính tai như vậy?

Không quan tâm kem đánh răng đầy một miệng, ta chống hai tay lên hai bên hông bày ra khí thế của anh hai : « Uy, ít nhất tiền sinh hoạt hàng tháng đều do anh đi ngân hàng rút ra nha. »

« Tiền này đều là ba mẹ để lại, cũng không phải do anh làm ra ! »

Người người người ..... Ô ..... Vì cái gì trừ bỏ bản thân ta ra không còn ai khác cảm thấy ta vĩ đại hết vậy ? Ngay cả đứa em trai này hẳn là nên đối với ta tôn kính thì cũng cũng cũng .... ô .....

Nhìn thấy anh hai thương tâm bi thống như vậy, tiểu tử này cứ nhiên một chút hối hận cũng không có.

« Uy, anh hai. Em nhắc cho anh nhớ – hiện tại đã là tám giờ năm mươi. »

Không phát hiện anh của người đang sinh khí sao ? Nói cái quỷ thời gian làm gì ? Nghĩ muốn đánh trống lảng sang chuyện khác sao ?

« Anh tính toán không đi kiểm tra sao ? »

Kiểm tra ? Ta bị bệnh ???

A a a a ! Đúng rồi, đúng rồi, hôm nay là ngày thi môn cuối cùng của ta a ! Trời ạ, lại ngủ quên mất. Không không, là ta bị tên em trai đáng ghét này lắc lư mạnh quá làm cho đầu óc hỗn độn quên mất, tóm lại, ngủ là vô tội.

Ta hét lên một tiếng, luống cuống tay chân mặc quần áo, thiếu chút nữa đem quần đùi lên đầu, ngay cả bốt kem đánh răng còn dính ở miệng cũng một mực xem nhẹ, dùng hết tất cả khí lực vọt ra cửa.

Ta chạy ta chạy ta cố sức chạy, tuy rằng từ nhà đến trường rất gần, tuy rằng ta thực sự chạy rất nhanh, nhưng là .... vừa bước một chân vào cổng trường liền thấy trước mặt là một mảnh trống rỗng, mọi người nên biết là chuyện gì đã xảy ra đi.

Ta giống như con chuột, nhẹ nhàng lướt qua các cửa phòng học mà bên trong chắc chắn đã ngồi đầy người, tìm được phòng thi của mình, ta rón ra rón rén đi vào, đầu cúi thấp đến nỗi như muốn vùi vào trong cổ.

Đỏ mặt —— không cho cười, ta là rất dễ đỏ mặt, rồi thì sao, người có ý kiến gì? —— đỏ mặt tiếp nhận bài thi do thầy giám thị phát. Đầu liền theo thói quen hơi nghiêng về phía bên phải, tay bắt đầu theo thói quen đem những gì trên bài thi kể trên chép rập khuôn lên bài thi của chính mình.

Loại hành vi này – chỉ có thể gọi là tham khảo thôi. Đúng là như vậy a, muốn chửi bới nhân phẩm của ta sao? Không có cửa đâu.

Kia nếu có thì thế nào, nghĩ lại ta mới chính là kẻ bị hại, lúc ta chưa kịp suy nghĩ nên chọn trường đại học nào, liền bị người cường thế lôi kéo đến ghi danh vào trường Công Nghệ Thông Tin, nhưng chuyện đáng xấu hổ chính là ta thi rớt, rồi được đặc cách cho trúng tuyển.

Kết quả bốn năm học, đối với cái máy tính – không biết tên nào ăn no rửng mỡ đi sáng tạo ra – ta duy nhất biết chính là .... Thỉnh không cần tưởng tượng cái gì cao siêu, cái gì B, cái gì C .... duy nhất biết chính là đánh chữ.

Những thiết bị điện tử hiện đại trong nhà kia, đối với ta mà nói chỉ là – vật trang trí. Từ khi bắt đầu Trung Học – trong nhà vật dụng bài trí cứ tăng dần lên, máy tính một cái lại một cái cứ thay mới theo model (đều là do tên tiểu tử thúí Đạo Thiên phí tiền), còn ta thì chỉ dùng nó để đánh báo cáo do thầy giáo bắt buộc phải làm mà thôi, ngoài ra còn bị Đạo Thiên ép buộc đánh vào word một bộ [Kiếm Tiên Kỳ Hiệp Truyện].

Lên mạng ? Không, ta sẽ không dư hơi mà làm mấy chuyện vớ vẩn đó !

Thỉnh không cần suy diễn lung tung. Ta quả thật là sinh viên chưa tốt nghiệp của trường Công Nghệ Thông Tin, chỉ cần thi xong lần này, là có thể lấy được bằng tốt nghiệp. ha ha ha ha !

Người có công ở đây là .... Không, ta nên gọi là kẻ có tội mới đúng, hẳn được gọi là Khổng Văn.

Chính là hẳn!

Này là do cái tên siêu cấp đẹp trai tự cho là đúng gì đó, bắt buộc ta thi vào trường Công Nghệ, sau đó không biết dùng cái thủ đoạn gì, cứ nhiên làm cho cái trường nổi tiếng này tuyển chọn ta — theo cách ‘đặc cách trúng tuyển’, người có biết có rất nhiều chuyện không hay ho xảy ra sau đó không ? Toàn bộ mọi người trong trường đều biết ta là một tên ngu ngốc, hơn nữa là tên ngu ngốc bẩm sinh — kết quả trong bốn năm học đại học, không có lấy một người làm bạn, còn bị cái tên họ Khổng ăn gấu gao không còn một cọng xương.

Mỗi lần có cuộc thi liền phát hiện chỗ ngồi của chúng ta liền được xếp hàng cùng nhau. Vì cái gì ? Không nên hỏi ta, người đi mà hỏi hẳn a !

Kết quả, ta liền ‘vô kinh vô hiểm’\* mà ngao du đến tốt nghiệp. (\*không gì nguy hiểm)

Bốn năm bồi dưỡng công lực sao chép cũng không phải là công cốc. Ta xoát xoát vài cái, liền đem toàn bộ đáp án tái hiện lên trên bài thi của mình. Uy, vì sao Khổng Văn có thể làm nhanh như vậy a ? Chẳng lẽ hẳn biết trước đề thi ? Lấy thái độ làm người không từ bất kỳ thủ đoạn nào của hẳn xem ra – rất là có thể.

Thấy ta xong rồi, hẳn bộ dáng vẻ mặt không kiên nhẫn đứng dậy, chân dài cất bước tiến lên nộp bài thi. Lúc đi tới cửa, mắt hoa đảo nhìn nhìn ta, ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Hừ, người đang gọi cầu sao a ?

Ta cúi đầu cúi đầu, không nhìn thấy không nhìn thấy, dù sao người gọi ta khẳng định không có chuyện tốt.

Cuối đầu nhìn chằm chằm vào bàn chân chính mình, chừng khoảng năm phút, ánh mắt lặng lẽ thoáng liếc nhìn về phía cửa. Không xong không xong, hẳn sinh khí ! Oa, làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ? Ta kiên quyết không đi ra, tuyệt đối không đi ra !

Nằm dài lên trên mặt bàn, giả làm cầu chết, ta chính là không đi ra. (mới kiu không phải cầu, giờ làm cầu chết =.=)

Ánh mắt làm cho da đầu người ta run lên một lần lại một lần hướng trên người ta đảo tới đảo lui, ta cuộn mình thành một đoàn, cơ hồ như muốn chui luôn xuống dưới bàn.

Người nhanh đi đi a ! Không nên đứng ở cửa !! Cầu người, đi mau đi mau!

Thời gian a, xin người đừng trôi đi nữa ! Thánh mẫu Maria, Thần Tiên, Quan Âm Bồ Tát ....

Vì cái gì thời gian lại trôi qua nhanh như vậy!

Người trong phòng thi cứ nhiên từng người từng người bắt đầu nộp bài thi. Tiếng chuông đòi mạng bất chợt vang lên, sắc mặt ta trở nên tái nhợt tựa như vừa bị tuyên án tử hình.

Đủ rồi, đủ rồi, ta không muốn bị biến thành lap xưởng.

Ta dùng hết khí lực tránh a tránh, kết quả dưới tình huống sức lực cách nhau quá xa, ta biến thành ở trong lòng ngực của Khổng Văn thờ a thờ.

Từ từ, từ từ!

Không thích hợp!

A a a, không muốn không muốn, tại sao lại đem cái vật cứng rắn như vậy ép lên trên bụng nhỏ của của ? Ta không cần ta không cần.

Không liên qua đến ta. Ô ... sớm biết như vậy liền ngoan ngoãn đứng yên bất động.

Cám ơn trời đất, cuối cùng đại lão hổ đã chịu buông.

Ngươi giận rồi sao?

Ta mở to mắt vô tội ngẩng đầu nhìn hấn, vừa mới nhìn vào ánh mắt của hấn liền thấy trong đó không hề có một chút thiện ý.

Oa ! ..... Lập tức giựt lui ba bước, đụng lên mặt tường phía sau, lại bị bắn ngược trở về, sau đó lại run run rẩy rẩy mà lui ra phía sau, lui vào trong góc.

Khổng Văn dường như vẫn còn rất tức giận a. Khổ ..., hấn cả đời cứ thích nổi giận, mà mỗi lần như thế kẻ gặp chuyện không may chính là ta.

Khổng Văn neho mắt lại, hướng ta ngoắc ngoắc ngón tay.

——- còn tiếp ——

## 2. Chương 2

Ta cũng không phải là cẩu do nhà của người nuôi, người nghĩ muốn ăn hiếp một người từ nhỏ đã trở thành cô nhi, một người vĩ đại một thân một mình nuôi nấng đệ đệ ....

Ai ai, cái chân vô dụng này, mầy như thế nào không chịu nghe tao sai bảo mà cứ nhứt nhích qua đó thế ? Tao chém mầy !!!!!

Đứng ở trước mặt một người cao hơn mình nửa cái đầu, lại còn là một người rất nguy hiểm nữa, bất luận kẻ nào cũng sẽ thực sợ hãi đi.

Ta chẳng những sợ, còn bị hấn dọa sợ tới mức hai mắt ngấm đầy nước mắt.

Về mặt cầu xin, hai tay dụi dụi mắt, giả dạng làm tiểu cừu. Đoạn Thiên nói bộ dạng này của ta rất dễ gọi lên lòng thương cảm của người khác, cầu người liền cảm thấy ta đáng thương đáng thương đi, rồi bỏ qua cho ta đi.

Khổng Văn nâng cằm của ta lên.

Người xem ta có phải là đang khóc thực hay không hả ? Khẳng định là thực a, người xem người xem, nước mắt hàng thật giá thật ở trong hốc mắt chảy a chảy, nói khóc liền khóc chính là nghề của ta mà. Thế nào, thả ta đi nha.

Ta tăng mạnh thể công, ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhẩn lên, mắt to chớp chớp nhìn nhìn hấn.

Chính là ... tên này không có nhân tính, nhìn bộ dạng tiểu cừu của ta mà vẫn thờ ơ lạnh nhạt, còn bĩu môi tỏ vẻ không sao cả, sau đó nở nụ cười tà ác, lấy tay chỉ chỉ vào vật cương cứng ở phía dưới kia làm cho ta sợ đến mức nhảy lui về phía sau, đánh mạnh lên vách tường.

Bị hấn khi dễ đã bốn năm, ta đương nhiên hiểu được đó là ý gì. Và cũng rất rõ ràng là – nếu xử lý không xong cũng đừng mong có điểm chấm dứt.

Ồ ... Thế giới này vì sao không có siêu nhân thật sự a ?

Cái mũi ê ẩm, ta uỷ uỷ khuất khuất nhít về phía trước, vươn tay cởi sợi dây nịt bằng da của hần ra, đưa tay đi vào trong an ủi ‘tiểu đệ đệ’ của hần.

Ta sờ a sờ, ta vuốt a vuốt, ta bóp a bóp.....

« Uy! »

« A? »

Ta ngẩng đầu, oán hận nhìn nhìn Khổng Văn. Ta đều đã rất cố gắng, người còn muốn thế nào nữa ?

« Không được dùng tay a. » Khổng Văn đem tay của ta đang vói vào trong quần của hần rút ra, đem ta ấn quỳ gối xuống phía dưới hần. « Muốn em dùng đôi môi đỏ au này »

Này này này ... Đây rất biến thái a, uống cho hần có bộ dạng siêu cấp đẹp trai như vậy. Oa oa, ta không muốn, lần trước ta thiếu chút nữa nghẹt thở mà chết rồi a, còn bị hần ép buộc phải nuốt xuống thứ đắng chát buồn nôn gì đó, ta không muốn.... !

Rốt cuộc ta cũng quyết định chống cự, tràn ngập dũng khí ngẩng đầu, mở to mắt chuẩn bị dùng ánh mắt nghiêm khắc để dành lấy chính nghĩa.

Chính là ... vì cái gì vừa nhắc đầu lên liền thấy ngay tên ‘tiểu đệ đệ’ to lớn cứng ngắt đang dựng thẳng cao cao vô cùng đáng sợ của hần chứ ?

Oa ! Ta không muốn đem cái vật to lớn như vậy ngậm vào miệng đâu, người không phải Khổng Văn, người là khủng long ! Khủng long !

Ta giãy dụa muốn đứng lên, nhích ra xa xa, lại bị hần đá nhẹ vào chân một cái, ta liền lão đảo té ngồi xuống, vội vàng ôm lấy chân dài của hần để giữ thăng bằng.

Khổng Văn lắc lắc cái chân hần, ta càng ôm chặt tựa như đang ôm thân cây không chịu buông tay : « Không muốn dùng miệng cũng được, chúng ta cũng có thể tiến hành làm tình chính thức. »

Làm tình chính thức ?

« Em dùng cái động nho nhỏ ở phía sau kia đến an ủi an ủi anh đi. »

Đại não vận chuyển vài giây, ta rốt cục hiểu được ý tứ của hần.

Phản ứng duy nhất chính là cất tiếng khóc lớn.

“Không muốn không muốn... .. Ô..... Ô..... Em không muốn ....”

« Rốt cuộc em có ngậm vào không ? Anh đếm ba tiếng, một ... hai .... » Ngữ khí càng ngày càng không kiên nhẫn.

Ta thật sự sợ hần đếm đến ba, nước mắt lưng tròng – lần này tuyệt đối là khóc thật – mở lớn miệng một ngụm đem phân thân to lớn của hần nuốt vào.

Thật là khó chịu a, nước mắt một giọt lại một giọt chảy xuống. Ta nức nở, khóc a khóc, sau đó bắt đầu nuốt vào nhả ra phân thân hần.

Bộ dáng hiện tại của ta nhất định thực thê thảm, nước mắt đầy mặt, vì động tác nuốt vào nhả ra mà toàn thân lay động, miệng bởi vì ngậm lấy khí quan to hơn người thường mà phải cố hết sức mở lớn đến cực đại.

Chính là hần cự nhiên không một chút động tâm tình, chẳng thềm để ý đến tình trạng khủng hoảng của ta.

« Đầu lưỡi phải đánh vòng vòng. »

« Ngu ngốc ! Tựa như đang ăn kem ấy, không cần dùng sức hấp chặt như vậy, anh cũng không muốn nhanh như vậy đã xong việc. »

Ta muốn a ! Ta đầy một bụng uỷ khuất làm theo lời hần.

« Lại ngậm sâu vào một chút. »

Ta lại phải thật cố gắng làm cho cái miệng nhỏ nhắn này mở to ra thêm chút nữa, ngậm sâu vào thêm chút nữa.

Ta ngẩng đầu trừng hấn, đáng tiếc, dưới trạng thái hiện tại không cách nào ngưng tụ được ánh mắt ‘sắc bén’. Không chỉ như thế, ta còn phát hiện vẻ mặt của hấn tuy rằng thực hưởng thụ, nhưng vẫn như cũ vô cùng tỉnh táo, ô ..... không biết khi nào thì mới có thể tiết .....

« Lại sâu thêm chút nữa, phải nuốt đến tận gốc. »

Người điên à ! Hiện tại đã đủ khó chịu, nuốt đến tận gốc chẳng phải muốn đem yết hầu của ta đâm thủng ? Đối với yêu cầu vô lý như vậy, ta đương nhiên là giả vờ không nghe thấy.

Bất ngờ một bàn tay lớn đặt lên sau đầu của ta, dùng khí lực thật lớn thật lớn đem đầu của ta áp thẳng hướng ‘tiểu đệ đệ’ của Khổng Văn.

Được rồi được rồi, ta đã biết, người không cần tự mình động thủ được không.

Chỉ tiếc là hấn đã muốn tự mình động thủ, đem tất cả phân thân đẩy sâu vào trong miệng ta, đau quá đau quá, ta nghĩ nhất định là nó đã dụng đến thực quản đi, sau đó một trước một sau ở trong cổ họng ta bắt đầu tới tới lui lui.

Ta mặc kệ, buông a!

Từ miệng đến vòng họng đều nóng rát. Tại nơi có nhiều niêm mạc như vậy mà ma xát không ngừng thật sự là không có nhân đạo mà.

Ta nắm chặt ống quần của hấn, liều mạng quay đầu tránh ra.

Nhưng tay hấn đã để sẵn ở sau đầu của ta, ép bức ta phải hướng tới trước.

Ô .... Khổng Văn đáng chết ... Ta sau khi tốt nghiệp nhất định sẽ đi đến một nơi thật xa, không bao giờ muốn gặp lại người nữa.

Nuốt a nuốt, nhả a nhả, dường như không bao giờ kết thúc. Vì cái gì ta hít thở không thông lâu như vậy mà vẫn chưa chết a ?

Ta muốn kêu to cứu mạng, chính là miệng bị tắc bởi vật thô to như vậy nên chỉ có thể ‘ô ô ô’, sau lại thật sự quá mệt mỏi, ta ngay cả ‘ô’ cũng ‘ô’ không nổi nữa, chỉ như cá chết cố hết sức há miệng thật to.

Ta cảnh cáo người a, nếu không mau ngừng, ta thật sự sẽ chết ! Rồi người ta sẽ gọi cho cảnh sát tới bắt người, phán tội người, sau đó thì hành án —— thiến người.

Cuối cùng cuối cùng, cái vật đáng ghét trong cổ họng ta cũng luật động càng ngày càng nhanh, càng ngày càng nóng. Ta biết hấn muốn bắn, vội vội vàng vàng muốn đem quái thú trong miệng nhả ra.

Oa oa ! .... Khổng Văn chết tiệt, cự nhiên lại giữ chặt đầu ta, ép nó hướng tới trước.

Không muốn không muốn, ta không nuốt, kiên quyết không nuốt.

Giấy dựa a giấy dựa, ta đã dùng hết sức lực toàn thân như thế nào lại không thể thắng được sức lực một bàn tay của hấn ?

Chậm chậm.....

Khổng Văn một trận run run, cái thứ đắng chát tanh nồng phun đầy một miệng của ta.

Nước mắt lạch cạch cạch cạch rơi xuống, ta biết nếu không đem thứ đó nuốt xuống, tay của Khổng Văn nhất định không chịu buông ra.

Kể thức thời là trang tuần kiệt, ta ngửa đầu ‘ừm ực’ một tiếng đem thứ ghê tởm trong miệng nuốt xuống, kết quả hấn vừa thả tay ra, ta liền gặp người trên mặt đất bắt đầu ho khan kịch liệt.

Khổng Văn nâng ta từ trên mặt đất đứng dậy, hôn nhẹ lên mặt ta.

Ta ho khan xong, ngấm lại nỗi khổ vừa trải qua, càng nghĩ càng ỷ khuất, liền oa oa khóc lớn lên.

Khổng Văn chết tiệt, thoải mái xong rồi mới biết thương ta, người vừa rồi tuyệt không một chút thương ta. Ta cũng không phải con chó nhỏ, đánh một cái rồi cho một khúc xương là có thể xem như xong.

Móng tay dùng sức ở trên người hắn cào a cào, cào a cào.

Không cần lo lắng, hắn tất nhiên là sẽ [mắng không mắng lại, đánh không đánh lại] – nhưng chỉ là sau khi hắn đã tiết.

Ta đương nhiên sẽ không mắng, bởi vì yết hầu của ta vẫn còn rất đau, hơn nữa, ta cũng không quên nơi này vẫn là toilet trong trường học, tuy rằng sau cuộc thi hắn là sẽ không ai đến.

Hắn sờ sờ mặt ta, ngón tay quẹt lấy vật thể màu trắng dính ở khe miệng của ta, rồi đưa ngón tay đầy chất nhầy ấy đến trước mắt ta.

« Liếm sạch. »

Ta vẫn đang vừa khóc vừa đánh thật cao hứng, nghe hắn nói thế ngạc nhiên đến nỗi con mắt trừng lớn như muốn rớt xuống đất.

Ta ta ta đang khóc mà, người cái tên hỗn đản này !

Nếu là người thì sao có thể dưới tình huống như vậy mà đưa ra yêu cầu kinh khủng như thế?

Bất quá... ánh mắt của hắn nói cho ta biết, yêu cầu này là không thể cự tuyệt.

« Một tiếng ‘không’, liền lập tức làm lần thứ hai, không cần chọc anh tức giận. »

Ta thăm thương ử rử nhìn nhìn hắn.

Hơi quá đáng, tuyệt không lo lắng cảm thụ của người ta. Liền đem ta trở thành đối tượng để khi dễ mà thôi, đúng không ? Ngay cả một chút săn sóc đều không có.

Ta cúi đầu nhìn nhìn ngón tay thon dài đã đến gần bên miệng, lại ngẩng đầu nhìn nhìn vẻ mặt của Khổng Văn, chậm rãi há miệng liếm từ trái sang phải, rồi từ phải sang trái.

Nghĩ tiếp theo hắn sẽ bắt chấp tất cả đem ta ăn xuống rồi hảo hảo ngược đãi một phen, kết quả chính là hắn thở nhẹ một hơi dài, kẻ sát vào bên tai của ta dùng thanh âm trầm bổng mê người nói :

« Đây là thứ từ trên người anh tiết ra a. »

Vì cái gì? Vì cái gì ?

Vừa nghe âm thanh trầm bổng đó của hắn liền làm cho thần chí ta bay mất.

Ta cự nhiên cho rằng mình là tội nhân vừa làm ra một hành vi phạm tội rất nghiêm trọng, nên cực kỳ áy náy, vươn đầu lưỡi nộn nộn hồng hồng đem gì đó dính trên ngón tay hắn liếm sạch. Không chỉ như thế, còn ngoan ngoãn cầm lấy cả bàn tay hắn, liếm hết ngón tay này đến ngón tay khác, từ trên xuống dưới, từ mặt trước ra mặt sau, liếm sạch sẽ như con mèo con rửa mặt.

Chờ khi ta tỉnh táo lại, bàn tay của Khổng Văn đã ướt sũng một mảnh.

Lắc đầu kịch liệt, ta phủ nhận tất cả sự tình vừa mới làm.

Khẳng định là do lời nói của hắn gây thôi miên hoặc là cái thứ hắn ép ta nuốt xuống có thành phần gây tê, nếu không ta như thế nào có thể .... Như thế nào có thể đối với hắn có cảm giác chứ ? Một người trong suốt bốn năm đều khi dễ ta, ngược đãi ta, bắt buộc ta phải thường thường an ủi ‘tiểu đệ đệ’ của hắn —— đã vậy còn là một tên con trai !

Trong khi bộ não còn đang tiến hành biện luận cho hành vi vừa rồi, móng vuốt của Khổng Văn cũng đã sờ tới quần xi-líp của ta.

“A! Anh muốn .... làm gì?”

Ta nhanh tay giữ lấy lưng quần cùng hắn giằng co, lông tơ toàn thân vì cảnh giác cao mà tất cả đều dựng thẳng lên.

Hắn vẻ mặt nhu tình : « Giúp em giải quyết một chút a, anh sẽ cho em thực thoải mái. »

Gương mặt đẹp trai như vậy, hơn nữa nụ cười mê hoặc chết người, ánh mắt lại ôn nhu, ta ngây ngốc thất thần buông lỏng lưng quần ra, thiếu chút nữa liền gật đầu không suy sết.

May mắn, chỉ là ‘thiếu chút nữa’. Bởi vì .... Ta bỗng nhiên nhớ tới sau mỗi lần được hắn làm cho thư thư phục phục, hắn sẽ bày ra bộ dáng sắc mặt ân nhân muốn ta phải báo ân, sau đó .... Ta sẽ bị gây sức ép đến kêu gào khóc lóc thảm thương, quá trình đó sẽ bị lặp đi lặp lại đến mấy lần.

Cho nên, ta mau chóng dùng hết sức lực giữ chặt quần xi-líp của ta, kiên quyết lắc đầu.

“Không cần, em..... em tuyệt không cần.”

Khổng Văn nhìn nhìn ta, sắc mặt bắt đầu âm trầm xuống.

Chán ghét, thật chán ghét, người như thế nào dễ dàng nổi giận như vậy a ! Không thuận theo ý người một chút liền phát hỏa.

Bất quá .... Ta thật sự sợ hắn phát hỏa a, nhất là hiện tại ta một mình ở chung với hắn trong buồng vệ sinh vô cùng nhỏ hẹp ở tận cùng phía trong của phòng toilet như thế này.

Cho nên ta nắm lấy tay áo của hắn lắc lắc, sợ hãi rụt rè hỏi tựa như đang cầu xin tha thứ: « hôm nay em nấu cơm cho anh ăn nha, buổi chiều sẽ giúp anh đấm lưng được không ? »

Có lẽ biểu hiện của ta vừa rồi coi như ngoan, cũng làm cho tay hắn thực thoải mái, hắn buông lỏng bàn tay đang giữ quần xi-líp của ta ra, đem ta ôm vào trong lòng, bắt đầu cẩn nhẹ lên lỗ tai ta. Tuyệt không đau, chỉ có vừa ngứa ngứa vừa ẩm ẩm, còn thực tê tê nữa.

Ta đối với hành vi này của hắn không phản đối, bởi vì điều này chứng tỏ hắn đã buông tha ta, hơn nữa hiện tại tâm tình của hắn tốt lắm. Hắn tâm tình tốt, sẽ đối với ta tốt.

Quả nhiên, cẩn cẩn lỗ tai xong, hắn liền buông ta ra, nắm lấy tay ta rời khỏi toilet.

Ra tới sân trường, được ánh nắng ban trưa chiếu rọi từ đầu đến chân, mới cảm thấy an toàn, không khỏi thở hắt ra một hơi thật to.

Vạn tuế! Cuối cùng đã vượt qua một cửa.

——- còn tiếp ——

### 3. Chương 3

Chỉ cần đợi thêm ba mươi ngày nữa là ta có thể lấy bằng tốt nghiệp.

Sau đó..... Sau đó..... Ta sẽ tới một nơi rất xa rất xa để làm việc, rồi tìm bạn gái, không bao giờ bị người khi dễ nữa.

Lo lắng liếc nhìn Khổng Văn bên người một cái, nếu hắn biết được ý nghĩ của ta nhất định sẽ thực nổi giận thực nổi giận. Oa! Hắn nhất định sẽ bóp chết ta, một tay vặn gãy chiếc cổ mảnh khảnh của ta tựa như vặn cổ gà.

Nghĩ đến đây, thần kinh của ta trở nên khẩn trương, lấy tay sờ sờ cổ mình.

« Làm sao vậy? » Khổng Văn thực miễn cảm, quay đầu hỏi ta. « Yết hầu rất đau sao? »

Mặt ta lập tức đỏ hồng đến tận bên tai.

Kỳ thật, những lúc không phát hỏa, không khi dễ ta thì Khổng Văn là người bạn vô cùng tốt. Vấn đề chính là những lúc hắn không phát hỏa, không khi dễ ta cực kỳ ít xảy ra.

Khổng Văn, người chó có trách ta a. Ta thật sự muốn chạy trốn, chạy trốn tới nơi thật xa. Xin người không cần tức giận, ngàn vạn lần ngàn vạn lần không cần tức giận ....

Con người của ta a, tuy rằng thật sự rất vĩ đại, chính là ở trong mắt của rất rất nhiều người tựa hồ cũng không phải như vậy.

Đoạn Thiên nói ta lười chảy ra nước, học hành thì ngu ngốc, học vi tính bốn năm chỉ biết mỗi đánh chữ, ngày thường chỉ biết ngủ, ngủ no rồi liền ngán người, ai mắng một tiếng liền khóc sụt sùi.

Khổng Văn thì kết luận rằng – nghề nghiệp phù hợp nhất với ta chính là làm một con sủng vật cùng loại với những con chó nhỏ.

Ngay cả mấy bác gái dưới lầu cũng vậy, thấy mặt ta liền than thở « thật đáng thương, từ nhỏ đã mất cha mẹ, bộ dạng lại thật thà ngơ ngác, về sau làm sao có thể sống ».

Kỳ thật, ta cũng có ưu điểm a. Ít nhất, ta nấu cơm rất ngon!

Đúng vậy, cơm do ta nấu ngay cả Khổng Văn – kẻ xuất thân từ gia đình giàu có, mỗi lần đi ăn đều ăn ở khách sạn năm sao – cũng ca tụng không thôi. Ha ha ha, rất lợi hại đi.

Bởi vì ta nấu ăn cực ngon cho nên không có trường hợp đặc biệt ta sẽ không động thủ. Năm nay tính ra ta đã phải xuống bếp ba lần, tất cả đều là vì lấy lòng Khổng Văn mà làm, còn về phần Đoạn Thiên – nó hẳn là có hai ba năm không có nếm qua trù nghệ của ta đi. Không đúng, lần trước lúc ta nấu ăn cho Khổng Văn, đúng lúc đó nó về nhà, tựa như con mèo ăn vụng hết một miếng cá chua ngọt thật lớn. Vậy xem ra năm nay ta đây vẫn làm tròn nghĩa vụ của một người anh hai, cũng đã nấu cho nó ăn rồi còn gì.

Đã hứa với Khổng Văn, ta cũng không dám đổi ý không nấu cơm hôm nay, thành thành thật thật cùng Khổng Văn đi siêu thị mua đồ, rồi trở về căn nhà nho nhỏ của ta nấu cơm.

Hôm nay làm món gà nấu hạt dẻ, thêm một món nữa là thịt bò xào khoai tây.

Cái gì? Chê ít?

Chẳng lẽ người muốn ta làm ‘ẩm thực cung đình’ sao a, làm hai món đã mệt chết đi, người có hiểu hay không?

Vì sao ta muốn chọn hai món này để nấu ăn hả?

Ha ha ha, bởi vì chúng nó đều cần dùng dao để làm a. Người xem, hạt dẻ muốn bỏ vỏ cần dùng dao, đem gà chia thành nhiều miếng cũng dùng dao, gọt vỏ khoai tây cũng dùng dao, sốt khoai tây cũng dùng dao.

Ta cũng không phải đặt biệt thích dao, bất quá chỉ cần vừa nhìn thấy ta động đến dao, Khổng Văn sẽ ngoan ngoãn lại đây giúp ta đem tất cả vật liệu chuẩn bị hết. hì hì hì ...

Ta dựa người lên trên cửa phòng bếp, nhìn Khổng Văn gọt vỏ khoai tây. Kỳ quái, một đại công tử như hắn vì sao cũng biết làm nội trợ? Do trời sinh?

Nói thật, hiện tại đứng đây chậm rãi nhìn, phải công nhận Khổng Văn thật đúng là rất rất đẹp trai.

Người xem – ánh mắt kia rất có thần, trắng đen phân chia rõ ràng, hơn nữa lại thật lớn thật lớn, bất quá mắt của ta cũng rất lớn a.

Người xem – cái mũi kia cao thẳng như vậy, tựa như được người ta điêu khắc nên. Kỳ thật cái mũi của ta cũng thực đáng yêu a [ta đi vào toilet soi soi gương mặt xinh xắn cùng chiếc mũi đáng yêu trong gương]

Còn có .... A .... Không nghĩ nữa, ta hơi buồn ngủ rồi.

Ngáp một cái thật to, ta hướng Khổng Văn nháy mắt mấy cái: « Khổng Văn, em muốn về phòng ngủ. »

« Không được, em phải ở đây với anh. »

Ta vẻ mặt đau khổ, lắc lắc người: « chính là em rất buồn ngủ a. »

Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, đem khoai tây đã gọt xong vỏ đặt vào trong bồn, rửa sạch tay, hướng ta đi tới.

Ôm lấy thắt lưng ta, Khổng Văn bắt đầu ôn nhu nhẹ nhàng hôn ta, đầu lưỡi dần dần xâm nhập vào miệng ta, khám phá mọi nơi, treu đùa đầu lưỡi non nớt của ta, thẳng đến khi ta thiếu dưỡng khí mà vận vẹo thân mình. Hắn buông ra, làm cho ta dựa vào trên cánh cửa, rồi đi vào phòng khách.

Rất nhanh, hắn kéo tới một chiếc sofa đơn đặt ở cửa phòng bếp, quay sang ôm lấy ta đặt lên trên chiếc ghế đó.

« Em ngủ ở chỗ này, không được chạy loạn. » Hắn điểm điểm lên trán ta mấy cái, lại cắn cắn lỗ tai của ta, sau đó tiếp tục bắt tay vào xử lý gà cùng vỏ hạt dẻ.

Nằm ở trên sofa thư thư phục phục mà ngủ một giấc thật ngon, đến lúc thức dậy đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Ta từ trên sofa mềm mại đứng dậy, nằm úp sấp vào trong lòng của Khổng Văn, để hắn ôm ta đến trước cái bàn đã dọn đầy những món ăn thơm ngào ngạt.

Cái gì? Hắn là phải do ta nấu mới đúng hả?

Hừ, Khổng Văn cũng không phải giống người không có nhân tính như vậy, sẽ đem ta từ trong giấc ngủ đầy hương vị ngọt ngào mà kêu dậy để bắt ta đi nấu cơm. Một khi đã như vậy, đương nhiên chính là do hắn nấu a. Hơn nữa, đồ ăn do Khổng Văn nấu không tồi a, ta năm nay có bảy lần đáp ứng nấu cơm, kết quả chỉ làm ba lần, còn lại bốn lần là do hắn một mình ôm lấy mọi việc.

Nhìn những món ăn bốc khói nhẹ nhàng trước mắt, bụng ta liền kêu ‘ục ục’, lưỡi cầm lấy đôi đũa, ta vươn tay tính đem một hạt dẻ bỏ vào trong miệng.

Đôi đũa trên tay Khổng Văn rất nhanh đập lên bàn tay trắng nõn lại mảnh khảnh của ta.

Đau quá!

Ta rút tay về, ai oán liếc mắt nhìn hắn một cái.

« Rất nóng. » Khổng Văn trừng mắt liếc ta một cái, gấp lấy một hạt dẻ đặt ở bên môi thổi thổi, rồi đưa vào trong miệng ta.

Ta khò khè khò khè ăn, ngay cả chính ta cũng phải công nhận – bộ dáng ăn uống của bản thân cùng với mấy người có huyết thống hoàng thất cao quý đều giống nhau. (siêu hoang tưởng =.)

Ăn ngon!

Ta ăn đến cao hứng phấn chấn, làm cho thức ăn dính đầy khoé miệng. A không! Ta sai lầm rồi, không nên để thức ăn dính ở khoé miệng a.

Nhưng là..... Đã quá chậm.

Khổng Văn rất nhanh liền nghiêng người sang, nâng cằm ta lên, bắt đầu cắn cắn cắn.

Ô ô ô..... Ta biết sai rồi, không nên để Khổng Văn tiến lại gần đây a.

Xem ra hôm nay ta trở thành đồ ăn trưa cho hắn rồi, không muốn không muốn, ta còn chưa ăn no a! Vì cái gì mỗi lần Khổng Văn cắn cắn liền sẽ không biết ngừng? Ta một bên để cho hắn cắn – bởi vì không cho hắn cắn sẽ gặp chuyện không hay a – một bên vuốt vuốt cái bụng xẹp lép.

A, đầu lưỡi đã vói vào trong rồi, không tốt không tốt, bởi vì điều này chứng tỏ hắn đang hứng thú, muốn hôn thật lâu, hơn nữa nếu hắn hôn đến hưng trí nói không chừng sẽ dẫn tới phát sinh nhiều chuyện đáng sợ. Tỷ như chuyện hồi sáng này.

Vì tránh cho chuyện như vậy phát sinh, ta đành phải mạo hiểm đắc tội với hắn, liều mạng cầm ống tay áo của hắn kéo kéo.

Thật vất vả, Khổng Văn rút cuộc buông ra đầu lưỡi đang dây dưa này giờ, nhìn nhìn ta nhướn mày hỏi.

« Em rất đói a. Anh cho em ăn cơm trước được không? »

Hắn nhìn chăm chăm vào đôi môi của ta – khẳng định hiện tại nó vừa sưng vừa đỏ, khoé miệng nhếch lên một nụ cười tà làm cho ta run sợ: « Được, ăn cơm trước. Anh nhớ rõ có người đã hứa buổi chiều sẽ giúp anh đầm lưng. »

Ta rùng mình một cái, hết sức hối hận vì buổi sáng ‘khẩu không trạch ngôn’ (nói không lựa lời)

Ngồi thẳng dậy cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn cơm, ta theo bản năng nhích ra xa Khổng Văn một chút, chuyên tâm an ủi bụng của ta.

Thật sự ăn ngon! Ta cười tùm tùm đem từng khối từng khối hạt dẻ bỏ vào trong miệng. Âm thầm cảnh giác tái không để cho thức ăn dính ở khoé miệng.

« Đây ... Em thích hôn môi không? »

Ta vừa nhai một miếng đầy thức ăn, vừa mơ hồ không rõ đáp: « Không biết. »

« Thích cùng anh hôn môi không? »

Ta lại gấp tiếp một miếng thịt bỏ vào miệng, gật gật đầu, nếu như sau đó người không làm tiếp những hành động kỳ quái khác.

« Cùng anh hôn môi có cảm giác gì? » Khổng Văn tựa hồ như không muốn ăn, ngồi ở bên cạnh nhìn nhìn ta ‘gió cuốn mây tan’ (ăn như heo =.=)

« Thực thoải mái. »

Hắn hiển nhiên rất cao hứng, thưởng cho ta một nụ cười thật tươi, và gấp một hạt dẻ đưa vào miệng ta.

« Thoải mái như thế nào? » Hắn đặt cằm lên hai tay chống ở trên bàn nhìn ta ăn, trông tư thế vô cùng thoải mái và vui vẻ.

Không khí nhẹ nhàng như vậy, làm cho ta phạm phải một sai lầm cực kỳ ... cực kỳ ... cực kỳ nghiêm trọng.

« Thì không cần tốn công tốn sức, cũng không cần chủ động a. » Ta vì sao lại không chú ý đến sắc mặt của hắn đã biến đổi a, cự nhiên còn hồ hồ đồ đồ nói ra một câu chết người: « Sau này, khi em hôn bạn gái, em sẽ phải chủ động, nhất định mệ chết đi a. » (siêu cấp lười =.=)

Khổng Văn không nói gì, nhưng áp suất xung quanh bất ngờ chuyển thấp làm cho kẻ trì độn như ta cũng có thể phát hiện.

Làm sao vậy?..... Ta quay đầu nhìn hắn.

‘Keng keng keng keng’ hai tiếng, đôi đũa trong ta rớt xuống đất.

Oa oa oa, hắn lại nổi giận! Lại nổi giận.

Hơn nữa thoát nhìn không phải là nổi giận bình thường.

Ta run run, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. Đoạn Địa, mày là thằng ngu, như thế nào lại nói cho Khổng Văn biết mày muốn tìm bạn gái!

Thật không ngờ chuyện mới nghĩ tới hồi sáng giờ đã có một nửa trở thành sự thật. Ta không kiềm chế được đưa tay sờ sờ cái cổ đáng thương, tưởng tượng cái cổ của mình bị chặt đứt như cổ gà, rồi treo lên trước cửa nhà mình.

Người không cần lại đây, không cần lại đây!

Ta xanh cả mặt, gào thét muốn Khổng Văn – hiện tại vô cùng nguy hiểm – tránh xa ta ra, lại phát hiện yết hầu một chữ cũng phát không ra.

Con sói đáng sợ nhẹ nhàng từng bước từng bước đi đến trước mặt ta, xoay người nâng cái cằm nhỏ bé đang run cầm cập của ta lên, cùng ta mặt đối mặt, trong mắt loé lên hung quang muốn ăn thịt người.

Ta nghĩ đến hắn sẽ bóp nát cái cằm nhỏ của ta, sau đó đem xương của ta nghiền thành tro, ai ngờ hắn lại ghé sát vào cắn cắn cắn lên lỗ tai của ta. Thực thoải mái thực thoải mái, ngứa ngứa tê tê, ta bắt đầu ôm lại hắn, ở trong lòng ngực hắn cọ cọ cọ.

Khổng Văn, xin người không cần tức giận.

Tuy rằng thân thể vừa sợ lại vừa tê tê nên nói không ra lời, bất quá ta tin tưởng ta đã dùng ngôn ngữ thân thể để biểu đạt ý tứ của mình.

Hắn buông lỏng tai của ta ra, hai tay ở trên người ta bắt đầu sờ loạn.

Sờ a sờ .... Biến thành ta ý loại thần mê, thiếu chút nữa đã quên mất chính mình là ai? (=.=)

Thật ôn nhu a, thật tốt thật tốt, Khổng Văn đã không còn tức giận, oa ..... ta thật sự là quá may mắn.

Hắn hôm nay như thế nào lại dễ tính như vậy?

“Phanh” – Cửa nhà bị thô lỗ mở ra, tên em trai đáng ghét của ta xông vào.

Ta sợ tới mức tựa như con mèo bị dẫm phải đuôi mà nhảy dựng lên, lập tức thoát ra khỏi ôm ấp của Khổng Văn.

Ô ô ô, ta không cần bị người thấy..... Nhất là Đoạn Thiên.....

Đoạn Thiên một chút kinh ngạc cũng không có, đại khái nhìn nhìn vẻ mặt mất hứng của Khổng Văn, sau đó quay đầu chuyển hướng về phía ta: « anh hai, anh thích con trai? »

Ta phản xạ tính lắc đầu, lại thấy ánh mắt uy hiếp của Khổng Văn, kết quả vừa không dám lắc đầu vừa không muốn gật đầu, cái cổ cương cứng ngắt.

Đoạn Thiên cười ha ha.

Người cười cái gì, tiểu tử ngốc, không phát hiện anh hai của người hiện tại rất thảm sao?

« Khổng Văn, anh mất bốn năm thời gian mà vẫn không thể đem ông anh của em dạy dỗ cho nghe lời sao? Thực phí sức a. »

Nghe nó nói xong, con mắt của ta thiếu chút nữa từ trong hốc mắt rơi xuống đất lăn lông lốc.

Người người người..... tiểu tử thú vị người đang nói cái gì?

Khổng Văn cười tà, liếc mắt nhìn ta, nói lời đầy ý vị thâm sâu: « Đây là lạc thú của anh, từ từ sẽ đến. »

—— còn tiếp ——

## 4. Chương 4

« Hôm nay em muốn dùng căn phòng này, anh mau mau đem anh hai đi chỗ khác đi, không cần quấy rầy em. »

« Nga ? Tính toán ra tay làm thật tiểu bảo bối của em hả ? »

Đoạn Thiên cự nhiên nhìn chằm chằm ta không thềm tiết chế, rồi châm biếm Khổng Văn : « Anh nghĩ rằng hiệu suất làm việc của em và anh giống nhau sao ? Đối với loại mang tế bào động vật này, em chỉ cần một ngày xong ... »

Trời ạ ! Nó cự nhiên làm một cái thủ thế thật đáng sợ, làm cho ta thiếu chút nữa té xỉu.

Ô ô ô, ta như thế nào lại nuôi dưỡng ra một tên vô sỉ, hạ lưu, không thềm để ý đến thân nhân như vậy chứ ! Oa ...

Chờ một chút!

Không thích hợp!

Ta bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng, ngẩng đầu hỏi: “Em trai, cái gì tiểu bảo bối? Em quen bạn gái?”

Nó nó nó ... cự nhiên dùng ánh mắt coi thường liếc nhìn ta một cái : « Toàn bộ trường học đều biết em thích người đó, anh làm anh hai kiểu gì vậy ? »

Ta còn chưa kịp an ủi lòng tự trọng vừa bị đâm nát của ta, liền bị câu nói tiếp theo của nó làm cho trợn mắt há to miệng.

« Là thầy Quang dạy môn vật lý mới tới trường năm nay ! »

Ta thiếu chút nữa té xỉu.

Khổng Văn ở bên cạnh cự nhiên nói : « Trông rất được, em không phải gọi thầy ấy theo tên hiệu chứ ? »

Ta bỗng nhiên xoay người, ngón tay chỉ vào trên mũi của Khổng Văn, hét to : « Anh anh anh ... anh cự nhiên .... Cự nhiên .... Cự nhiên khen người khác xinh đẹp ! »

Ta phi phi phi..... Ta không phải ý này.

Ta là nói ..... Là nói.....

Vừa định giáo huấn hai người này là phải biết ‘tôn sư trọng đạo’, hai người họ đã xem ta như không tồn tại.

« Không gọi tên hiệu, gọi là cục cưng ! Tên Ám Dạ Lưu Quang, tên gọi tắt Lưu Quang. » Tiểu tử này cự nhiên còn cảnh cáo một câu : « Chỉ cho phép em gọi thầy ấy như vậy, còn các người không được gọi. »

Ta sắp sắp hôn mê đến nơi rồi, rốt cuộc cũng nhớ tới vấn đề quan trọng nhất hiện tại là gì : « Đoạn Thiên ! Em trai ! Em ... em thích con trai ? »

Đoạn Thiên nhìn nhìn, nhần nhần cái mũi : « Em cũng không giống như anh không có tiền đồ như vậy..... »

Ta thở phào một hơi.

Hiện tại đành phải để lòng tự trọng đáng thương của ta sang một bên, tuy rằng nó hiểu lầm ta là đồng tính luyến ái, nhưng chỉ cần đưa em trai thân yêu duy nhất của ta bình thường là được rồi, về sau sẽ chậm rãi giải thích lại cho nó hiểu.

Ba ba, mẹ mẹ, con sẽ hảo hảo chiều cổ em ấy.....

Hô hấp thông thuận chưa được năm giây, Đoạn Thiên đi đến trước mặt ta, nói tiếp câu nói vừa rồi: « Chuyên môn của em là công, không giống với anh hai phải nhất định làm thợ. »

Ta thật sự .... nhin hết nổi a, hai tay nắm lại thành quyền hướng nó đánh tới.

Chính là hình thể của nó có thể so được với Khổng Văn, e ngại hình thể cao to của nó càng lúc càng dâng lên trong lòng ta, một quyền của ta đi đến giữa không trung lại rút trở về.

Ta nhần ta nhần.....

Nước mắt ở trong hốc mắt lăn qua lăn lại, rốt cuộc ta cũng không nhin được nữa mà khóc rống lên.

Ô ô ô..... Tức chết ta.....

Cái tên không biết liêm sỉ là gì này không thể là em trai của ta.

Không chỉ thế nó còn tiến đến trước mặt ta : « Chà chà, nhìn bộ dạng này của anh thực làm cho người ta chảy nước miếng, may mắn có Khổng Văn, nếu không em sẽ một chết đi được vì suốt ngày phải bận rộn bảo hộ anh. »

Ta ngẩng đầu, trên mặt toàn là nước mắt, bộ não vẫn chưa tiếp thu được nó đang nói cái gì. Một giây ... hai giây ... đến năm giây sau .....

Oa ! Ngươi là quái vật, cự nhiên dám mê đắm anh ruột của ngươi a !

Ta vắng lui mấy thước, đập mạnh vào trong lòng ngực đã đứng ở phía sau này giờ, bị Khổng Văn ôm lại thật chặt.

Ta cũng ôm lại Khổng Văn, ngay cả mặt cũng vùi vào trong lòng ngực của hắn – [thanh minh] đây chỉ là phản ứng khi cảm xúc bị kích động, thỉnh không cần hiểu sai !

Ba mẹ yêu quý của con, xin các người từ trong hủ tro cốt bay ra đem con dìm chết đi a. Con thực xin lỗi các người ....

Ta cư nhiên .... cư nhiên .... Ô..... Dường ra một đứa em trai như vậy..... Oa oa oa.....

Một bên thương tâm không thôi, một bên nghe Khổng Văn đối với cái tên kia – xem ra thực có thể lúc trước bệnh viện đã nhìn sai ký hiệu của em trai ta nên gửi nhầm đến nhà của ta tên hỗn đản này –nói: « Đoạn Thiên, phòng ở sẽ để lại cho em dùng, anh mang anh trai em đến nhà của anh. »

Dù sao ta cũng đã quá thương tâm, liền khóc sụt sùi, tùy ý Khổng Văn đem ta khiêng xuống lầu.

Bác gái dưới lầu vẫn như trước đây, khuôn mặt đầy cảm thông mà nhìn nhìn ta đi qua : « ai ui, Đoạn Thiên lại bị bệnh ? »

Khổng Văn khiêng ta bước đi, vẫn nhàn rỗi mà hướng bác gái gật gật đầu.

« Thật đáng thương, may mắn có bạn học biết quan tâm, bằng không a ... »

Ra khỏi chung cư, vẫn còn có thể nghe bác ấy nói ta « đáng thương » không ngừng.

Bị ôm vào trong xe taxi, lại bị ôm ra khỏi xe taxi.

Chờ ta khóc được hai phần ba – cũng là lúc thần chí hơi bắt đầu thanh tỉnh lại một chút thì đã ngồi trên chiếc giường mềm mại cực lớn ở trong căn hộ xa hoa của Khổng Văn.

« Uy » Khổng Văn vỗ vỗ mặt của ta.

Ta mờ mịt ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn nhìn hắn.

« Đem Đoạn Thiên phóng qua một bên, trước giải quyết vấn đề của chúng ta. »

« Vấn đề gì ? » Ta nháy mắt mấy cái, không hiểu.

Khổng Văn ở trong ngăn kéo lục lọi a lục lọi, tìm ra đồ vật gì đó, đặt lên trên bàn nhỏ kế bên đầu giường.

Ta liếc mắt nhìn một cái.

Chưa thấy qua, không biết là cái đồ vật gì —— [Ô ô ô, vì cái gì ta ngốc như vậy, lúc ấy ngay cả cái này là cái gì cũng không biết! Nếu biết, ta sẽ lập tức từ cửa sổ nhảy xuống mà trốn đi, sẽ không dùng ..... sẽ không dùng..... Oa oa oa ....]

Khổng Văn bước lại gần, ôm ta, hôn lên tóc ta.

« Chính là vấn đề em muốn tìm bạn gái. »

Ta toàn thân cứng ngắt, lắp bắp nói: « Không ..... phải đã..... giải quyết xong rồi sao? »

Khổng Văn cười —— ta sau này mới biết được nụ cười tươi này của hắn kỳ thật là một nụ cười mà bên trong ẩn chứa sự nguy hiểm kinh khủng nhất của hắn, ô .....

« Không cần sợ, rất nhanh là có thể giải quyết. Chờ sau khi làm xong, em sẽ biết em căn bản không cần bạn gái. »

Làm xong? Làm xong cái gì?

Ta dần mặt ra nhìn nhìn hắn.

Hình như ta dự cảm được có điều gì bất hảo sắp xảy ra .....

Tuy rằng bộ dáng của hắn không giống đang tức giận, bất quá lấy lòng lấy lòng hắn vẫn là thượng sách.

Chính là tình huống đặc thù như vậy, nên áp lực của ta thật lớn a.

Mà bị áp lực lớn thì lối suy nghĩ sẽ hỗn loạn.

Mà lối suy nghĩ bị hỗn loạn thì sẽ làm sai việc.

Cho nên, ta đã làm một việc ... vô cùng sai ... vô cùng sai ... vô cùng rất rất sai.

Ta quyết định lấy lòng hần.

Không chỉ như thế, ta còn áp dụng hành động.

Ta nằm úp sấp lên trên người hần – hành vi này đã là ngu xuẩn cực điểm, ta lại còn cắn cắn nhẹ nhẹ lên lỗ tai hần – hành vi này càng thêm ngu xuẩn. [Đáng thương cho ta lúc ấy còn tưởng rằng hần sẽ rất cao hứng, bởi vì lúc hần cắn cắn lỗ tai ta, ta cũng thật cao hứng.]

Kết quả – ta đã hoàn toàn phát kích một toà núi lửa mà bên trong nhan thạch đã sớm nóng chảy đến cuộn cuộn mãnh liệt.

« Vốn nghĩ muốn chờ tới ngày em lấy bằng tốt nghiệp, bắt quá dù sao cũng thi xong rồi, coi như em cũng đã chính thức tốt nghiệp đi. » Khổng Văn trong miệng thì trào.

Ta nghe không rõ, còn hồ hồ đồ đồ cố gắng nghe hiểu hần đang nói gì.

Sau đó —— chính thức bùng nổ.

Một lực lượng ‘phá trời lấp biển’ bất ngờ ập đến, đem ta ấn thật sâu xuống chiếc giường lớn mềm mại, giữ chặt đến nỗi ta không thể động đậy ....

Bị dùng sức giữ chặt đặt ở trên giường như vậy, cho dù có ngu ngốc đến mấy cũng biết đại sự không ổn.

« Khổng Văn! Khổng Văn! » Ta kinh hoàng kêu lên.

Vì cái gì vừa mới là một công tử ôn nhu lại bỗng nhiên biến thành một đại dã lang chứ ?

Khổng Văn cọ cọ ở cổ của ta, thấp trầm nói : « Em kêu to như vậy, làm cho anh thực hưng phấn. »

Lông tơ cả người ta đã muốn dựng thẳng hết lên.

Ô ô .... Vì sao tiếng nói từ tính của hần lại làm cho ta sợ hãi như vậy chứ ?

Một bàn tay to vươn đến chỗ cổ của ta, bắt lấy cổ áo, dùng sức xé một cái ....

Chiếc áo của ta coi như tiêu tùng, tất cả nút áo bay bay bay văng ra tứ phía ở trên giường.

Không đúng nha ! Hần trước kia chưa bao giờ làm hư quần áo của ta a, chỉ biết .... Chỉ biết đem tay vói đi vào .... Phi phi, [mặt trên của cậu đã được tỉnh lược, thỉnh mọi người không nên nhìn.]

Bàn tay nóng nóng ở trên người ta chậm rãi di chuyển, khi chuyển đến ‘điểm nho nhỏ’ của ta thì dừng lại.

« A ! » Trong mắt Khổng Văn mang toàn ý xấu, bất ngờ nhéo lên nơi mẫn cảm đó một cái, hại người ta la hoảng lên.

Hần cự nhiên còn rất đắc ý cười lớn.

Ô ô ô..... Người khi dễ ta.....

Khổng Văn hướng tới trước một chút, cười khanh khách, dưới tay lại bỗng nhiên dùng sức, lại nhéo lên nơi đáng thương đó của ta thêm một cái nữa.

Ô ô ô ..... Ta đã biết sai rồi..... ta không nên muốn tìm bạn gái ..... Người không cần như vậy... ô ô ô .....

Ta mở miệng cầu xin tha thứ: « Khổng Văn .... Khổng Văn .... »

Ai ngờ hần lại cuối đầu hôn lên môi ta rồi buồn bã nói : « Em kêu như vậy, sẽ làm anh nổi điên. Anh cũng không muốn đem em biến thành rất đau. »

Rất đau? Vì cái gì rất đau?

Đáng tiếc câu hỏi của ta không thể phát ra tiếng, bởi vì hần đã dùng đôi môi của hần ngăn chặn lại miệng của ta.

Oa!!!!

Đầu lưỡi của hắn mạnh mẽ chui vào trong miệng ta càn quấy, truy đuổi theo đầu lưỡi chung quanh chạy trốn của ta, cuối cùng vẫn bị hắn bắt được – cuốn lấy, dây dưa, cắn mút.

Ô ô ô..... Hô hấp không được.....

Đáng giận nhất là tay hắn cự nhiên hoạt động còn mãnh liệt hơn lúc trước, rất có tiết tấu mà ở trên ‘nụ hoa nhỏ’ của ta niết một cái kéo một cái.

A a a! Khổng Văn, mau ngừng.

Thật khó chịu a !

Người là đồ bại hoại chuyên môn khi dễ tiểu động vật .... Sai, là khi dễ bạn học thiện lương đáng yêu.

Thân thể theo tay hắn một chút một chút phát run, thật là khó chịu!

Buông buông! Ta muốn hét to lên, để cho ta hét to lên a! Ô ô ô..... Không cần ngăn chặn miệng của ta như vậy.

Nóng quá a! Nóng quá a!

Khổng Văn, người mất cảm giác nên không thấy nóng sao? Ta nóng quá a!

Người nhất định cũng thực nóng có phải không, nhìn xem mặt của người đều sung huyết hết cả rồi kìa. (máu dê đó =.=)

Khổng Văn rốt cuộc cũng có chút lương tâm buông tha cho kẻ sắp nghẹt thở chết là ta, để cho ta há to miệng mà hít thở không khí.

Vù vù..... Hít thở thông suốt chính là cảm giác tốt nhất, ta thiếu chút nữa hướng hắn nói cảm ơn, nếu hiện tại ta có thể phát ra thanh âm.

Tốt lắm, tay hắn cũng buông tha cho ‘nụ hoa nhỏ’ đã muốn sưng vù đỏ lét.

Ta vừa định cho hắn một nụ cười thật tươi. Nhưng trời ạ ! Hắn cự nhiên cúi đầu một ngụm đem nó ngậm vào miệng

Không chỉ có thế, còn ... còn cắn nhẹ lên nó.

— còn tiếp —

## 5. Chương 5

Làm ơn đi, người có biết nơi đó là khu vực miễn cảm của con người hay không a? Tuy rằng ta là con trai, bất quá ....

« A a a!..... »

Không cần cắn như vậy! Người hôm nay điên rồi sao?

Ta bắt đầu lấy tay đẩy đầu của hắn ra. Ta đẩy ta đẩy ta đẩy đẩy đẩy.

Cả người vừa tê vừa ngứa lại còn nóng nóng, ta mềm nhũn tựa như một cái bánh quẩy, càng ngày càng không có khí lực đi đẩy hắn.

May mắn, ngay trước lúc ta hoàn toàn đánh mất khí lực đẩy đẩy đầu hắn, hắn đã nhả ‘nụ hoa nhỏ’ của ta ra.

Thượng đế phù hộ!

Hơn nữa có thể thấy được phản kháng là tất yếu.

Hắn ngẩng đầu nhìn ta một cái, trong mắt tràn đầy những tia sáng đáng sợ. Sau đó cúi đầu.....

Không thể nào?

Lại nữa sao?

Lần này không có tập trung vào một điểm nào, nhưng đối lại toàn thân cao thấp của ta đều gặp phải tập kích, biến thành cả người ta toàn là nước miếng của hắn.

Hắn một bên gặm cắn người ta, một bên đưa tay cởi dây lưng của ta.

Oa! Người muốn làm gì?

Chưa kịp mở miệng răn dạy hành vi vượt quá giới hạn của hắn, thì những thanh âm kỳ quái liên tiếp theo trong yết hầu tự động phát ra.

«..... A..... Ân..... Ô..... A a.....»

Thanh âm vừa phát ra ngay cả chính ta vừa nghe xong cũng phải đỏ bừng mặt.

Thanh âm này từ nơi nào phát ra vậy? Là ...?

Oa oa oa! Thực mất mặt, này không phải ta phát ra đâu! Tuyệt đối không phải..... Ô ô ô.....

Càng ngày càng nóng. Đường như hết thấy màu sắc cảnh vật bên người đều biến thành màu đỏ.

« Khổng Văn..... em..... em thật là khó chịu..... anh không cần..... A a a a! »

Thật vất vả tập trung tất cả ý chí để nói ra một câu, còn chưa nói xong đã phát ra một chuỗi tiếng kêu ngọt nị đến nỗi làm cho chính ta cũng phải nổi từng tảng da gà. Khổng Văn đáng ghét, cư nhiên không hề báo trước mà cầm lấy ‘tiểu đệ đệ’ của ta, làm cho ta lớn tiếng kêu lên.

Không chỉ có thế, còn bắt đầu di chuyển lên xuống..... nhu lộng xoa bóp nó ....

Người muốn làm gì! Người là đồ quái vật! Cho dù là tức giận cũng không phải như vậy chứ, ta không phải đã biết lỗi rồi sao?

Ta há miệng tính dùng lời lẽ chính nghĩa để giáo huấn hắn, chính là lời nói ra đều biến thành —— «..... A a..... Ô..... A..... Ân..... »

Ta hận không thể lập tức tìm một cái hố nào đó để chui vào, nếu như nói Khổng Văn hiện tại không có ấn chặt ta xuống giường.

Nghe thấy thanh âm của ta, Khổng Văn cười đến vô cùng tà ác.

« Còn tưởng rằng em sẽ khóc chứ, hôm nay như thế nào lại dửng dưng cảm như vậy? »

Đúng vậy! Ta như thế nào không khóc chứ?

Còn không có nghĩ ra đáp án, cái mũi đã xốt xốt, nước mắt liền ‘xoạch xoạch’ chảy xuống.

Ta tình nguyện khóc « ô ô ô », cũng không muốn phát ra loại thanh âm như hiện tại!

Chính là nước mắt tuy rằng chảy không ngừng, nhưng thanh âm trong miệng cũng không đổi. Ta mắc cỡ chết được. Đành phải dùng hết khí lực toàn thân — thực đáng tiếc, chỉ có được chút xíu — giật giật tóc Khổng Văn.

Khổng Văn, ngừng a ngừng a, ta sắp nổi điên rồi, nóng quá nóng quá, lại rất ngứa rất ngứa, người có biết không a!

Ta giật ta giật ta nhẹ giật giật ....

Khổng Văn rốt cuộc cũng có phản ứng với hành động của ta, đứng dậy — một tay ôm lấy thắt lưng của ta, một tay bắt lấy bả vai của ta, sau đó dụng lực — ta bị lật úp sấp lại, tựa như con rùa nằm trên giường lớn mềm mại.

« Anh đang cố công làm đủ khúc dạo đầu cho em, ráng nhịn thêm chút nữa. »

Ta không hiểu hẳn đang nói cái gì, ngốc hồ hồ nhìn theo cánh tay hắn đưa ngang qua mặt ta vói lên trên cái bàn nhỏ kê bên giường cầm lấy một cái bình không biết bên trong chứa cái gì.

Ta muốn xoay người, lại bị hắn đè lại: « Không cần gấp, rất nhanh là có thể bắt đầu rồi. »

Bắt đầu cái gì? (sắp chết mà không biết =.= )

« A a! »

Còn chưa có hỏi ra thắc mắc, ta cũng đã hét to lên.

Cái gì đâm vào ‘nơi kia’ của ta vậy?

Lắc đầu mãnh liệt, nước mắt ào ào chảy xuống không ngừng.

Ô ô ô..... Là ngón tay của Khổng Văn, ta biết rồi, nhất định là ngón tay của Khổng Văn.

Không cần đem nó đâm vào a! Không cần đem nó đâm vào a!

Ngón tay xâm lấn vào bên trong người, bắt đầu nơi nơi ấn a ấn a, sờ a sờ a....

Ta chỉ biết lắc đầu lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy.

Ô ô ô..... Ta đã biết Khổng Văn muốn làm cái gì! Ta đã biết!

Ta không muốn không muốn, ô ô ô..... Buông, ô ô ô.....

Khổng Văn ở trên lưng ta nghiêng đầu dài qua hôn lên nước mắt trên mặt ta: « Đừng khóc, từ từ sẽ ổn thôi, tuyệt đối không làm đau em, được không? »

Thanh âm ôn nhu như vậy, nhưng ta hoàn toàn nghe không vào.

Không làm đau cũng không được!

Ta vẫn là lắc đầu lắc đầu, thiếu chút nữa đập trúng mặt Khổng Văn vẫn đang nghiêng tới trước.

Ngón tay của Khổng Văn đứng yên trong thân thể ta, không còn động đậy.

Tay kia thì vói ra phía trước, sờ sờ ‘tiểu đệ đệ’ của ta.

Kỳ thực rất thoải mái a, nhưng ta vẫn cứ khóc, vẫn cứ lắc đầu.

Khổng Văn sờ a sờ, lộng từ trên xuống dưới, kết quả ta bắt đầu ‘y a bì bõm’....

Nhưng vấn đề chính chính là ta vẫn còn rất không cao hứng.

Ô ô ô..... Ta vô cùng ủy khuất a!

Dùng hết tất cả năng lượng, biểu đạt ý nguyện của ta.

«.... A a.... Chán ghét.... Ô.... A.... chán.... ghét.... Ân..... »

« Thoải mái không? » Khổng Văn đưa mặt lại gần, cắn cắn lên môi ta.

Thoải mái? Ta sắp tức điên rồi a!

Người là kẻ điên! Người đây là ép buộc! Người đang ép buộc ta!

Người như thế nào có thể như vậy? Ta chưa từng nghĩ tới người sẽ ép buộc ta làm chuyện này! Tuy rằng người ép buộc ta làm rất nhiều chuyện..... Đối với ta cũng thật không tốt..... Chính là..... Chính là..... Ta vẫn rất rất tin tưởng người a!

Người là cái tên xấu xa! Ma quỷ!

Không biết có phải là do phần nộ đã tạo cho ta lực lượng, ta cứ nhiên nói ra một câu vô cùng rõ ràng và lớn tiếng.

« Em chán ghét anh! »

Thân thể trên lưng cứng đờ. Khổng Văn nhẹ nhàng hỏi: « Em nói cái gì? »

Có thể nói ra lần thứ nhất, thì lần thứ hai sẽ không khó, ta tựa như phát cuồng rống to lên: « Em chán ghét anh! Em chán ghét anh! Em chán ghét anh! Em chán ghét Khổng Văn! Em không bao giờ muốn gặp anh nữa!!! »

Mỗi một câu nói ra, thân thể Khổng Văn lại càng cứng ngắt.

Ta có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể hẳn giảm xuống nhanh chóng.

Rống một hơi thật to thật dài làm cho ta không còn hơi sức, chỉ biết há to miệng kịch liệt thở.

Khổng Văn không nói gì, hẳn cứng đờ tựa như bị đông cứng lại.

Hắn ở sau lưng ta, nên ta không nhìn thấy được vẻ mặt của hắn.

Áp lực trên thân thể bỗng nhiên biến mất, dị vật trong thân thể cũng bị rút ra ngoài, Khổng Văn rời khỏi lưng ta.

Vì cái gì ta lại cảm thấy rất lạnh? Vì cái gì?

Ta chờ Khổng Văn đến hống ta, sau mỗi lần đem ta chọc khóc, hẳn sẽ dùng những lời ngon ngọt ôn nhu để dỗ dành ta, cắn cắn lỗ tai ta.

Ta lẳng lặng chờ.

Chính là..... Hẳn vẫn không có tới.

Ta chỉ nghe thấy thanh âm đóng cửa – một tiếng đóng cửa rất nhẹ rất nhẹ.

Liền chỉ còn mình ta bị nhốt trong căn phòng to lớn vắng lặng.

Khổng Văn đi rồi, ta biết hắn đi rồi.

Đại quái vật đi rồi, đại khủng long đi rồi, ma quỷ đi rồi, người khi dễ ta đi rồi....

Nhưng vì cái gì ta vẫn còn khóc?

Phòng trống rỗng, lòng ta cũng trống rỗng.

Tuyệt không muốn động.

Ta thật là khó chịu.

Khổng Văn, em thật là khó chịu.

Cứ như vậy —— nằm úp sấp, chảy nước mắt.

Thẳng đến khi mất đi ý thức.

---

Không biết là về nhà như thế nào.

Khổng Văn đưa ta trở về?

Hay chính mình tự đi về?

Hay là thời điểm người giúp việc dọn dẹp phòng ngủ đã hảo tâm đem ta đóng gói gửi qua bưu điện trả về.

Dù sao, khi thời điểm ta có lại ý thức, mở to hai mắt đã thấy nằm ở trong phòng của mình.

Mơ mơ hồ hồ không rõ ràng trạng huống của chính mình cùng chuyện gì đã xảy ra đối với ta mà nói là chuyện thực bình thường. Cho nên, một chút kinh ngạc cũng không có, ta tiếp tục nằm ở trên người, ngẩn người.

Trừ bỏ làm ra bộ dáng cầu chết, ta còn có thể làm được gì?

Khổng Văn.....

Trước kia ngăn người, còn có cái để suy nghĩ —— như thế nào rồi đi Khổng văn, có phương pháp gì làm cho hần không còn quẩn lầy ta nữa .....

Hiện tại đã không cần nghĩ nữa.....

Ta nằm ở trên giường, chảy nước mắt. Con mắt nhất định đã sưng vù lên.

Khổng văn thích nhìn ta chảy nước mắt.

Nếu hần nhìn thấy ta hiện tại, nhất định sẽ đi tới hôn hôn lên mặt ta.

Ta biết, da thịt mịn màng non nớt trên mặt ánh lên những giọt nước mắt sẽ làm cho Khổng Văn ý loạn thần mê, sẽ khiến cho hần phát cuồng.

Thời gia đã trôi qua bao lâu rồi? Ít nhất cũng một thế kỷ rồi đi.

Ta đói bụng. Thân thể của con người là thành thực nhất, đặc biệt là bụng – nó đã bắt đầu kêu ‘ục ục’.

Đoạn Thiên chết tiệt, cứ nhiên không đến gọi ta ăn cơm.

Người tạo phản?

Cho dù là có người yêu —— ta hiện tại đã không còn muốn xen vào chuyện hần có phải là đồng tính luyến ái, hay là không nên ‘khi sư diệt tổ’ nữa.

Nhưng có người yêu rồi không cần anh trai nữa thì rất rất quá đáng đi.

Ta muốn giáo huấn Đoạn Thiên, còn có tên Khổng Văn đáng giận hại ta thương tâm —— không nên hỏi ta vì cái gì thương tâm, ta không biết! —— ta phải tuyệt thực.

Vì thế, ta nằm bẹp dí ở trên giường, ngay cả nước cũng không uống. Nằm, nằm.....

Trên thế giới này người đáng thương nhất chính là ta!

Ta muốn báo thù!

Hướng Khổng Văn báo thù.

Tìm một tá bạn gái, sau đó ở trước mặt hần lúc ẩn lúc hiện —— cho hần tức chết!

Bất quá, vì cái gì hần lại tức giận chứ?

Ô..... Hần đã không còn cần ta.

Nói không chừng hần sẽ lập tức tìm một tá bạn gái, mười hai nhân lấy mười hai lại nhân lấy mười hai..... Ở trước mặt ta lúc ẩn lúc hiện, hơn nữa còn đối với những cô gái không biết liêm sỉ này lộ ra khuôn mặt anh tuấn cùng nụ cười ôn nhu của hần.

Ô ô ô..... Ta không cần!

————— còn tiếp —————

## 6. Chương 6

Phấn hận dùng đầu đập đập xuống gối đầu, ta day mình tức giận.

Ta đâm ta đâm ta đâm chết người đồ củ cải xấu xa!

« Em đang làm gì đó? »

Ta kinh ngạc, ngẩng đầu.

Khổng Văn đang đứng ở cửa phòng, lạnh lùng nhìn nhìn ta.

Ta tựa như tên ngốc trả lời: « Em đang đâm gổ đầu.»

Nghĩ rằng hắn sẽ mắng ta ngu ngốc, hoặc là lại đây khi dễ ta một chút, thế nhưng hắn thực không có lương tâm bỏ lại một câu: « Không quấy rầy em, tiếp tục đâm đi. »

Quay đầu bước đi.

Khổng Văn!

Thấy hắn xoay người, lòng ta lập tức trở nên khẩn trương. Chờ khi ta phản ứng được hành động của chính mình thì ta đã nhảy tới phía cửa, từ phía sau ôm chặt lấy thắt lưng hắn. Cho tới bây giờ không nghĩ tới, ta cư nhiên sẽ có hành động mạnh mẽ như vậy, tốc độ cùng sức lực quả thực có thể so sánh với tuyển thủ Olympic.

Ôm lại ta a! Người .... tên chán ghét này!

Hắn không có nghe thấy tiếng nói trong lòng ta, ngược lại động động thắt lưng, tựa hồ muốn đem ta hất ra.

Không cần! Ta không cần!

Hai tay dùng sức còn chưa đủ, hai chân cũng bò lên luôn. Ta tựa như con khỉ đu trên lưng hắn.

« Không phải chán ghét anh sao? » Thanh âm của Khổng Văn lạnh như băng, lòng ta thực sợ hãi cùng khẩn trương.

« Không được đi! »

« Không đi? Không đi anh sẽ làm rất nhiều chuyện em không thích. » Hắn mặc ta đu bám ở trên người hắn, thanh âm âm trầm nói. Đường như có một loại hơi thở quỷ dị đang lưu động trong không khí.

Ta lúc ấy thật sự là quá đại dốt, cư nhiên không chút do dự khẳng khái trả lời: « Làm cái gì cũng được, chỉ cần anh không bỏ đi. »

Hơn nữa, còn bỏ thêm một câu chết người: « Cũng không sao cả. »

Giây tiếp theo, ta đã bị ném thật mạnh tới trên giường.

Nhắm mắt lại, ta thấy chết không sờn. Chỉ cần Khổng Văn không đi, chỉ cần hắn không đi tìm kia mூrì hai lữ thừa bạn gái.....

« Thái độ này của em là gì? Đây chính là em muốn anh lưu lại nha. » Thanh âm dường như rất không vừa lòng của Khổng Văn truyền đến.

Người muốn ta có thái độ gì?

Ta mở to mắt, lại phát hiện trên gương mặt của người vừa mới phát ra thanh âm không hài lòng kia chính là nụ cười vô cùng gian xảo và tà ác.

Người! Người!..... Người gạt ta!

Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên cho hắn một cái tát, đáng tiếc bởi vì quá kích động, mà chỉ có thể nằm ở trên giường hô hấp dồn dập, cộng thêm ánh mắt sắc bén.

« Như thế nào? Mắt húng sao? »

Ta cao hứng cái quỷ! Người này!..... Người này —— chờ một chút, để ta suy nghĩ một chút nên dùng từ gì để hình dung. (=.=)

Hắn cư nhiên còn theo trong túi quần lấy ra một cái bình mà hôm nay thiếu chút nữa đã phải dùng, thở dài một hơi : « Aizz, vốn buổi sáng ở toilet chỉ chơi đùa một chút, tính ngày mai mới làm thật sự. Bất quá em lại không chịu chờ, anh đành phải miễn cưỡng vậy .... »

Ta không chịu chờ? Miễn cưỡng .....

« Anh!... anh anh anh ..... câm miệng! » Ta rống to lên.

Không nghĩ tới tươi cười của hắn lập tức biến mất, liền khôi phục lại bộ dáng lạnh như băng lúc ban đầu, lời nói rất lạnh khốc vô tình: « Như vậy không muốn, anh đi. »

Cư nhiên liền..... Cứ như vậy, đem cái bình ném sang một bên, xoay người.

Không cần! Không cần đi!

Rốt cuộc lần này ta thật sự nhảy dựng lên, ôm chặt lấy chân hắn.

« Không cần đi. » Ta vô cùng đáng thương cầu xin hắn.

Hắn trừng mắt liếc nhìn ta một cái, lãnh đạm lại vô tình nói: « Anh muốn làm tình với em.»

« Không thành vấn đề! »

« Anh mỗi ngày đều phải làm, mỗi ngày. »

« Có thể! » Ta đáp không cần nghĩ – kết quả về sau ăn biết bao nhiêu đau khổ .... Ô .... Ta như thế nào lại ngốc như vậy a! Ô ô ô.....

Hắn cự nhiên còn không vừa lòng, nhíu mày giả giọng nói : « Em về sau nhất định sẽ lại đổi ý, rung đùi đắc ý nói không muốn không muốn. »

Người này học bộ dáng nói « không muốn không muốn » của ta thật giống y chang a.

« Sẽ không sẽ không a. » Ta tiếp tục phạm sai lầm —— làm cho ta về sau vì những sai lầm này mà trả giá.

« Tùy anh muốn thế nào cũng được hết a! »

Chỉ cần người không đi tìm mười hai lữ thừa bạn gái.

Khổng Văn rốt cuộc cũng nhếch miệng cười nhẹ – hiện tại nhớ tới, tươi cười đó thực vô lại, thực hạ lưu, đề tiện, mang đậm chất tình dục, chính là lúc ấy ta cư nhiên ngốc hồ hồ còn theo hắn cùng nhau cười. (==)))

Cười ‘hắc hắc hắc’, nhớ rõ lúc ấy ta còn cười đến thực sáng lạn, mong muốn Khổng Văn cảm thấy ta thực đáng yêu, sau đó..... không còn muốn ly khai ta nữa.

Hắn không còn rời đi nữa, tựa như một ông hoàng đưa ra yêu cầu: « Em phải chủ động một chút. »

Chủ động? Chủ động như thế nào?

Ta sưng sốt một lát, sau đó bản nhân làm ra một hành động mà cả đời đều phải hối hận —— ô ô..... Mọi người khả năng lần đầu tiên không cần học ta.

Ta tựa như sắc lang nhảy bổ vào hắn, luống cuống tay chân đem dây nịt của Khổng Văn cởi ra, nhưng vì quá khẩn trương nên mấy ngón tay cứ đánh vào nhau, sau một lúc lâu vẫn không cởi được, cuối cùng Khổng Văn lắc lắc đầu tự mình đem dây nịt cởi ra.

Sau đó ta rất nhanh đem khoá quần của hắn kéo xuống, làm cho ‘tiểu đệ đệ’ đã ngẩng đầu cao cao của hắn bắn ra ngoài – nói thực ra, thật sự không thể gọi là ‘« tiểu » đệ đệ’ được.

Ta hẳn là nên xấu hổ đến chết, trực tiếp theo cửa sổ nhảy xuống trốn đi, nhưng mà lúc ấy thần kinh lại vô cùng thác loạn, ta như một con chó nhỏ vẫy vẫy đuôi cùng đôi mắt loé loé sáng ngửa đầu nhìn Khổng Văn.

Thế nào, anh sẽ không bỏ đi nữa chứ? Khổng Văn Khổng Văn, không cần bỏ rơi em —— vì cái gì lúc ấy lại có ý nghĩ ngu xuẩn như vậy, quả thực ta rất hoài nghi có phải hay không lúc ấy bị Quỷ Hồn bám thân.

Sắc mặt của Khổng Văn nhìn không được tốt lắm, làm cho ta nghĩ đến chính mình làm chưa được tốt, chưa đủ chủ động – hiện tại đương nhiên quá rõ ràng khi ấy hẳn là bị dục hoả thiêu đốt đến đầu óc quay cuồng.

Kết quả ta vắt hết óc suy nghĩ xem có phương pháp gì có thể càng thêm chủ động một chút hay không ?

Ánh mắt chạm đến cái bình nằm ở trên mặt đất, trong đầu bỗng loé lên một ý nghĩ .... – Trời ơi! Đất ơi! .... ô .... Vì cái gì ở thời điểm nên ngu ngốc thì ngược lại không ngu ngốc? Vấn đề này cho tới hôm nay ta cũng nghĩ không ra.

Vì thế, ta nhặt cái bình lên, mở nắp ra, bắt đầu đem chất lỏng bên trong đổ hết lên trên phân thân của Khổng Văn.

Ta đổ ta đổ ta đổ đổ đổ..... Làm cho chiếc quần bò của Khổng Văn cùng trên mặt đất dính đầy chất lỏng trơn trượt.

Đang lúc ta vất óc cố gắng tìm cách đem chất lỏng bên trong bình đổ ra cho tới giọt cuối cùng, Khổng Văn vươn tay nhắc bông ta lên, đem ta ném tới trên giường.

Cuối cùng ta cũng biết được bộ dáng khi đàn ông nổi lên thú tính là như thế nào, chính là y chang bộ dáng hiện giờ của hần.

Quần áo trên người ta bị hần bắt chấp tất cả xé vụn, ta còn ngơ ngác giơ cái bình trong tay lên đưa cho hần. (=)))

Sự tình phía sau, không cần hỏi cũng biết.

Hôn môi, vuốt ve,..... Khúc nhạc dạo chưa được liên tục bao lâu thì đã bị phân thân đáng sợ sáp nhập vào, vô cùng đau đớn và thống khổ —— súc sinh này sau lại giải thích rằng: bởi vì lúc ở nhà của hần hần đã làm tốt khúc nhạc dạo rồi.

Thời điểm mới tiến vào một chút, ta đã thất thanh khóc lớn lên.

Cho dù Khổng Văn không ngừng lại, Đoạn Thiên chết tiệt cũng có thể tới cứu cứu anh trai của nó chứ. Thật đáng tiếc, nó không có tới .... Ô ô ô .... Ta nhất định sẽ đoạn tuyệt quan hệ anh em với nó a !

« Không muốn..... Không muốn..... Ô..... Khổng..... Ô.”

Ta vừa khóc vừa nháo, bị Khổng Văn ấn chặt xuống. Hần ở bên trong thân thể của ta va chạm tới tới lui lui, làm cho ta đau đến chết đi sống lại.

« Cái gì không muốn, em vừa rồi đã nói gì? Không phải đã nói tùy ý anh muốn làm gì cũng được sao. »

Khổng Văn một bên ra vào liên tục, một bên cắn cắn lỗ tai của ta. Người này thật kinh khủng a! Gây sức ép cho ta như vậy, cự nhiên còn có thể dùng thanh âm ôn nhu mềm nhẹ mê hoặc chết người như thế này để nói chuyện.

Ta liều mạng lắc đầu, nước mắt lại càng không cần phải nói đã nhiễm ướt một mảng trên gối đầu: « Không tính toán gì hết! Không tính toán gì hết! » Ta hét lớn lên.

« Cái gì không tính toán gì hết! » Tựa như muốn trừng phạt ta, hần ở bên trong ta đẩy mạnh một cái, làm cho cả người ta đều run rẩy cả lên.

Rốt cuộc từ khi nào lại có cảm giác vừa tê tê vừa ngứa ngứa như vậy ? Ta cũng không rõ nữa, dù sao cảm giác cứ như vậy mà đến, không phải thực thoải mái, hơn nữa cũng đau đau muốn chết. Chính là ta biết, nếu hiện tại cứ như vậy mà dừng lại thì nhất định sẽ càng không thoải mái hơn.

Tuy rằng trong miệng vẫn là kêu ‘không muốn không muốn’, nhưng ta lại tựa như ‘cứu mạng rơm rạ’ mà bắt đầu ôm lấy Khổng Văn thật chặt —— sau lại hần đưa cho ta xem mấy vết cào sau lưng hần, nhưng ta có chết cũng không nhận mình làm a.....

Luật động càng ngày càng tăng nhanh, sắc mặt của Khổng Văn cũng càng ngày càng ngưng trọng. Ta biết, hần sắp đạt tới cao trào.

Cuối cùng ta cũng làm ra được một chuyện đáng tự hào nhất trong cuộc đời, chính là làm cho Khổng Văn chân chính bị khổ sở vô cùng, thống khổ vô cùng, quả thực đau lòng đến chết đi – đó chính là ở trước lúc hần phun ra, lừng lầy ngất đi .... sau đó ... ô ô ô (lòng vẫn còn sợ hãi) ... ta phải nằm ở trên giường liên tục vài tháng – sự kiện này đã làm cho Khổng Văn ăn đủ đau khổ, đến nay mỗi lần nhớ đến lòng ta vẫn còn rất khoái a.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có nước mắt là người bạn đồng hành tốt nhất của ta, mỗi ngày đều gặp mặt.

Khổng văn khi dễ ta, ta khóc. Khổng văn không khi dễ ta, ta cũng khóc.

Dù sao, hấn chính là thích bộ dáng nước mắt lưng tròng này của ta không phải sao?

Người hỏi ta có hạnh phúc hay không hả?

Ta phi! Ta phi phi phi! Phải ứng phó với một con thú đáng sợ – tùy thời đều có thể động dục, khi đại học thì khi dễ người bốn năm, sau khi tốt nghiệp đi làm lại trở thành ông chủ của người, thời thời khắc khắc cũng không rời khỏi người, nắm giữ tất cả nhược điểm của người – người nói xem có hạnh phúc hay không ?

Ta sống cùng với hấn chẳng qua là vì muốn tránh cho hấn thật sự tìm đến mười hai lữ thừa bại gái kia ... rồi huỷ diệt hy vọng tương lai của tổ quốc mà thôi. Cho nên, đừng tưởng rằng ta không thể ly khai hấn, lại càng không cần phải cho rằng ta yêu thương hấn. Hiểu rõ chưa? Không hiểu ta kêu Khổng Văn tới ‘giáo huấn’ cho người hiểu.

Hắc hắc, Khổng Văn chuyên môn ‘giáo huấn’ những người ta không thích .... Hắc hắc .....

---

Vô luận có mặc tây trang hàng hiệu đắt tiền đến thế nào cũng che dấu không được khuôn mặt búp bê, ta chán nản bước ra khỏi thang máy, mở cửa văn phòng trợ lý đặc biệt, bước vào.

Gian phòng này có hai cửa, một cái thông ra ngoài, một cái thông với phòng của Tổng Tài.

Đoạn Địa xui xẻo – cũng chính là ta, trải qua một hồi tranh đấu lâu dài, mới làm cho văn phòng trợ lý đặc biệt này không thiết lập ngay bên trong gian phòng Tổng Tài. Nhưng căn cứ vào tình huống trước mắt – để đổi lấy thành quả thắng lợi này ta phải hi sinh rất nhiều rất nhiều – xem ra thực tế cũng chẳng có chỗ nào tốt đẹp.

Khổng Văn – cũng chính là Tổng Tài Đại Nhân, thủy chung vẫn là khắc tinh của ta.

Nhớ lại thời đại học, lúc đó ít nhất chúng ta vẫn là ngang hàng ngang vế ; không giống hiện tại, ta bị hấn sai bảo đến sai bảo đi tựa như con cẩu ngoan ngoãn nghe lời chủ.

« Chào buổi sáng, trợ lý Đoạn. » Tiểu Dung – trợ lý phòng công văn vừa đi làm được hai ngày – cho ta một nụ cười tươi rói, cầm trên tay một ly đồ uống nóng hằm hập. « Đây là cà phê của anh. »

« Cà phê? » Ta lui ra một bên, tựa như nhìn thấy khủng long thời tiền sử, kinh hoàng tránh xa cô ta, còn có cà phê của cô ta.

Nhìn thấy hành động của ta, Tiểu Dung tựa hồ không rõ chính mình đã làm gì đắc tội ta, gương mặt nguyên bản tươi cười vì ỷ khuất mà ủ rũ xuống, đem cà phê đặt lên trên bàn làm việc của ta.

« Em đã làm sai chỗ nào sao? » Ân nói khép nép, nhỏ giọng xin thỉnh giáo.

« Không có! Không có! » Ta vội vàng làm sáng tỏ, những vẫn đứng tránh ở một bên, cẩn thận không để cho mình cùng cô ta có bất kỳ tiếp xúc gì.

Tiểu Dung Tiểu Dung, cô chớ có trách ta không lễ phép. Ai bảo ngày hôm qua lúc cô tốt tâm pha cho ta ly cà phê, lại bị tên quái vật Khổng Văn kia thấy được chứ ?

Cô có biết ông chủ mới của cô là một tên Đại Ma Vương siêu cấp ghen tuông hay không ?

Cô không biết? Chính là ta biết a!

Hấn tối hôm qua giáo huấn ta một đêm, nói ta đối với cô mê đắm không có hảo ý, rất thảm a!

Cho tới bây giờ, trong cơ thể của ta vẫn còn.....

Dù sao lại để cho hấn thấy ta và cô ở cùng một chỗ, ta nhất định sẽ gặp xui xẻo a.

---

————— còn tiếp —————

## 7. Chương 7

« Trợ lý Đoạn, nếu em có gì sai sót xin anh nói cho em biết. » Biểu tình vô tội của cô ta làm cho ta trở thành đại hồi lang chuyên làm chuyện xấu a.

Ta biết cô là sợ đánh mất công việc tốt vất vả mới tìm được này, không phải sợ, ta đây thoát nhìn là một trợ lý quyền cao chức trọng nhưng thực chất một chút công năng đều không có a, không cần vì thái độ của ta có chút không thích hợp liền bị dọa sợ thành như vậy.

« Cô làm việc tốt lắm, rất rất tốt a ! » Ta gượng gạo cười an ủi cô ta – kỳ thật hiện tại cần an ủi chính là bản thân đang chịu nhiều đau khổ của ta a.

Cô đi nhanh đi...

Ta thật sự là mệt chết đi được, thăm nghĩ ngồi xuống ghế hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Chính là ... trước khi muốn ngồi xuống, ta phải đem cái món đồ chơi hạ lưu mà tên Khổng Văn biến thái đặt trong thân thể ta lấy ra đã a .... ô .....

Đi mau a!

Tựa hồ trời cao không có cho ta cơ hội đem nó lấy ra.

« Đoạn Địa, cậu vào đây một chút. » (ở cty trc mặt người khác nên ta đổi xưng hô:D)

Thanh âm vững vàng, thấp trầm, nghiêm túc theo trong máy bộ đàm truyền ra.

Là tổng tài đại nhân a!

Tiểu Dung hâm mộ nhìn nhìn ta, tựa hồ cảm thấy giống như ta tùy thời đều có thể tiến vào phòng tổng tài gặp được vị tổng tài siêu cấp đẹp trai siêu cấp phong độ kia rất chỉ là vinh quang. Căn bản không có chú ý tới mặt của ta bỗng nhiên biến thành màu tro tàn.

Gõ lên cửa hai cái cho có lệ, ta mở cánh cửa thông liền phòng tổng tài với phòng trợ lý ra, tâm không cam lòng không nguyện bước vào trong.

Tùy tay đóng chặt cửa lại, ngăn trở tầm mắt nóng bỏng của Tiểu Dung đang đứng ở ngoài.

« Anh tìm em ? » Ta rất muốn bày ra gương mặt tươi cười để làm cho Khổng Văn cao hứng mà đối với ta tốt hơn một chút, chính là vật thể bị chôn trong người làm cho ta rất không thoải mái, đành phải giữ lấy vẻ mặt đau khổ.

Khổng Văn mặc một bộ âu phục được cắt may rất tinh xảo, ngồi ở trên ghế tổng tài lật xem những tài liệu đặt trên bàn làm việc xa hoa, gương mặt nhìn ta một cái, ngoắc ngoắc ngón giữa.

Lại đây .....

Ta sờ sờ cái mũi nhỏ đáng yêu, nhăn nhăn nó lại, tâm không cam lòng không bước về phía hắn.

Theo ngay từ buổi đầu Đại Học liền đã quen với thủ thế này, đến bây giờ chẳng những là hắn, chỉ sợ ngay cả bản thân ta cũng nghĩ mình chính là một sủng vật được người nuôi dưỡng.

« Hội nghị buổi sáng hôm nay khi nào thì bắt đầu ? »

Ta nhắm mắt lại nghĩ nghĩ: « Đường như là mười giờ rưỡi. »

« Đường như? » Hắn nhướn mày, trêu tức lặp lại.

Ta không sao cả, dù sao năng lực của bản nhân có bao nhiêu Khổng Văn từ trước đến nay rõ ràng nhất. Ta đây chính là một người trợ lý mỗi khi bị hắn khi dễ liền mất đồ rừng rưng !

« Khổng Văn..... » Ta ngẩng đầu, cho hắn một ánh mắt ủy khuất: « Thật là khó chịu. »

« Khó chịu? » Khổng Văn ở trên người ta nhìn loạn hai cái, cười nói: « Nghĩ muốn lấy nó ra? »

Đương nhiên muốn lấy ra a, người cho là như thế này dễ chịu lắm sao?

Người này biến thái!

Ta mở to mắt, vội vàng gật gật đầu mấy cái.

« Không được. » Trong mắt đại hội lang tràn đầy ý xấu, lắc đầu : « Ngày hôm qua có người đã đáp ứng sẽ đem thứ này đặt ở trong người nguyên một ngày. Bằng không .... »

Hắn cúi thấp người, đem khí thổi vào trong tai ta. « ..... Tối hôm qua anh cũng sẽ không bỏ qua cho em dễ dàng như vậy. »

Cái lỗ tai ngứa ngứa, đáng tiếc ta hiện tại không có tâm tư cùng hắn vui đùa.

Nước mắt ở trong hốc mắt chảy a chảy..... Ta mê mê cái miệng nhỏ nhắn mà từ trước đến nay Khổng Văn thực thích cắn cắn cắn.

Chán ghét! Chán ghét!

Nhìn đến bộ dáng đáng yêu nước mắt lưng tròng của người ta như vậy còn không mềm lòng sao ?

« Anh như vậy đã rất tốt với em rồi đó, anh còn chưa dùng đến cái này a. »

Khổng Văn lật ngửa bàn tay, cho ta xem một cái điều khiển từ xa rất xinh xắn.

Điều khiển từ xa?

Ta trừng lớn mắt, vắng ra xa mấy thước.

« Vật nhỏ đáng thương. » Khổng Văn duỗi tay thẳng ra đem ta kéo trở về, dùng cái mũi đỉnh đỉnh lên trán của ta : « Chờ hội nghị kết thúc sẽ tha cho em. Thế nào, không tồi chứ ? »

Hội nghị kết thúc ?

Ta thiếu chút nữa ngắt đi. Cự nhiên muốn đem theo cái đồ quỷ này vào họp !

Người xấu xa này thế nhưng còn không biết xấu hổ đem mặt tiến lại gần ta, nói ra lời nói tựa như đang ban ân : « Anh đối với em tốt như vậy, ít nhất em cũng phải biểu đạt một tý cảm kích chứ. »

Thật sự rất muốn đem cái chặn giấy bằng thủy tinh ở trên bàn làm việc đập thật mạnh vào khuôn mặt tuần tú nhưng vô cùng đáng hận kia, đáng tiếc ... mãi mãi cũng không có cam đảm.

Ô ô ô ... bản chất nô tính năm nghìn năm qua của Trung Quốc phát huy hết trên người ta không thể nghi ngờ a.

Ta thô lỗ dùng ống tay áo chà chà nước mắt, dùng môi quẹt nhẹ một cái lên mặt hắn cho có lệ.

Khổng Văn đứng thẳng người lên, mi tâm nhăn lại, tựa hồ rất không cao hứng.

Thân ảnh cao lớn che mất ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ, vừa vặn đem ta vây quanh ở trong bóng tối.

Ô .... Quả thực tựa như truyện cổ tích ngày xưa người dân thiện lương bị Ma Vương vây bắt vào bên trong bóng tối a.

Vì cái gì mỗi lần đều là ta nhận vai tiểu thiếp đáng thương chứ?

Ta không phục, trừng mắt nhìn nhìn tên Khổng Văn lại bắt đầu làm khó dễ ta liếc mắt một cái, lại khiếp đảm cúi đầu.

Không khí càng ngày càng trầm trọng làm cho ta sắp không thở nổi. Khổng Văn tức giận, thật sự làm cho người ta sợ hãi cực kỳ.

Rốt cục..... Cứu tinh tới rồi!

Trong máy bộ đàm vang lên một thanh âm thanh tú dễ nghe của một vị trợ lý đặc biệt khác, vị trợ lý này chính là người thật sự có năng lực làm trợ lý.

« Tổng tài, hội nghị sẽ lập tức bắt đầu. Quản lý của các bộ phận đã tập trung đầy đủ ở phòng họp. »

Hô..... Ta cẩn thận thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Khổng Văn không cam lòng nhìn nhìn ta. Nói lầm bầm, ta dám khẳng định hiện tại trong đầu hắn có đầy những ý nghĩ xấu xa dùng để chính chết ta a.

« Đã biết, tôi lập tức tới. » Đáp lại bằng một giọng nói tràn ngập uy nghiêm.

Phù ..., cuối cùng lại tránh được một kiếp .... Nhưng ta biết chỉ là tạm thời mà thôi.

Ta mở to đôi mắt đầy trông mong mong chờ Khổng Văn đi nhanh lên, mắt to không dám chớp một cái dời theo hắn.

Khổng Văn cầm lấy một phần văn kiện trên bàn, bỗng nhiên quay sang phía ta, túm lấy tay ta kéo về hướng cửa, bước đi.

« Ai! Khổng Văn! »

Ta sững sờ há to miệng. Hắn hần hần .... Sẽ không phải thật sự muốn đem ta kéo tới phòng họp chứ. Ta mỗi lần họp đều ngủ gà ngủ gật, cho nên Khổng Văn đã sớm đưa ra sắc lệnh đặc biệt cho ta miễn trừ trách nhiệm tham gia tất cả các hội nghị.

Hắn cho ta một ánh mắt nghiêm khắc : « Hôm nay là tổng kết cuối năm, em cũng phải đi nghe. »

Tổng kết cuối năm cùng ta có quan hệ gì ?

Người chính là nghĩ muốn khi dễ ta a !

Ta cố sống cố chết túm lấy khung cửa, ai ai cầu xin : « Ít nhất ... ít nhất để cho em đi toilet trước đã. »

« Nghĩ muốn đem vật kia lấy ra sao ? Không được. » Khổng Văn trên mặt lộ ra tươi cười đầy ác ý, cắn cắn lỗ tai của ta, nhẹ giọng nói : « Chính vì bên trong người em chứa món đồ chơi kia nên mới muốn em theo giúp anh giải buồn trong cuộc họp chán ngắt này. »

Ta ngây người một lát, mới hiểu được trong lòng hắn có cái chủ ý biến thái gì.

« Không đi! Em không đi! » Ta kêu gào thảm thiết, bắt chập những ánh mắt kinh ngạc của nhân viên đang đứng ở trước cửa phòng họp gần phòng Tổng Tài.

Hắn cự nhiên uy hiếp ta, ở ta bên tai hung tợn nói: « Nếu tiếp tục gây loạn, hôm nay về nhà sẽ không dễ chịu đâu, đến lúc đó cũng không nên cầu xin tha thứ. »

Ta vừa kinh vừa sợ, liếc mắt dò xét sắc mặt của hắn một cái, ưỡn khuỷu tay một bụng.

Rốt cuộc ai gây loạn?

Thật đáng ghét!

Luôn khi dễ ta.....

Chính là ánh mắt của Khổng Văn thật là lợi hại, ta bị hần dọa sợ tới mức tim đập mạnh ‘thình thịch thình thịch’. Đành phải rất không cam nguyện buông bàn tay đang bắt lấy khung cửa ra.

« Anh ... không cần họp lâu lắm được không ? » Ta giật nhẹ ống tay áo của hắn, kể sách thứ 108 .... Giả trang bộ dáng tiểu cừu.

Tựa hồ hiện tại trang bộ dáng tiểu cừu không còn tác dụng, hắn càng ngày càng ‘miễn dịch’ với bộ dáng này của ta.

Khổng Văn không có trả lời, kéo ta bước đi, phong thái bày ra ở mặt ngoài chỉ là một động tác sẵn sàng cho cấp dưới, nhưng trên thực tế là ép buộc ta đi vào trong phòng họp đã đầy người ngồi.

« Em ngồi ở đây. » Bất động thanh sắc mà đem ta đặt lên chỗ ngồi gần bên hắn.

« Tổng tài. »

« Tổng tài. ».....

Xung hô cung kính liên tiếp phát lên, ngẫu nhiên cũng có người chào hỏi ta một câu : « Trợ lý Đoàn, dường như sắc mặt của cậu không tốt lắm, bị bệnh sao ? »

Ta miễn cưỡng cười một cái, làm như trả lời.

Chết tiệt ! Bị Khổng Văn dùng sức đặt lên chỗ ngồi làm cho cảm giác về cái vật chôn trong thân thể càng thêm rõ ràng hơn.

Ồ..... Khó chịu.....

Hội nghị bắt đầu, nhóm quản lý từng người từng người đứng lên báo cáo công trạng cùng dự toán cuối năm.

Cái gì thị trường hoạt động, cái gì quy hoạch cả năm, cái gì lĩnh vực hệ thống internet vô cùng phát triển trong thời đại mới.v.v. ....

Ta toàn bộ đều nghe không hiểu, đành phải làm bộ như hiểu lắm bắt chước theo những người bên cạnh cùng nhau thỉnh thoảng gật gật đầu.

Kỳ thật toàn bộ lực chú ý đều đặt hết ở hạ thân, cái đồ vật cắm ở bên trong làm cho ta rất không thoải mái, làm hại ta động cũng không dám động.

Thật chán ghét!

Khổng Văn tối hôm qua cự nhiên còn tỏ ra rất có lương tâm cường điệu đây đã là loại nhỏ nhất.

Khổng Văn chết tiệt !

Ta tức giận, hung hăng trừng mắt liếc mắt một cái.

Không nghĩ tới Khổng Văn đang một mực hết sức chăm chú nghe báo cáo lại phản ứng nhanh nhẹn như thể, lập tức quay đầu đón nhận tầm mắt của ta, làm cho ta sợ tới mức lập tức cúi đầu xuống.

Ánh mắt trên tức của hắn dừng lại ở trên người ta một lát, sau đó lại quay về trên người quản lý bộ phận sản xuất đang phát biểu báo cáo.

Ta cúi thấp đầu, trong lòng le lưỡi, âm thầm may mắn.

A! Không đúng.....

Một bàn tay không phải của ta xuất hiện ở trên đùi của ta, bắt đầu sờ tới sờ lui ở chung quanh.

Hạ lưu đệ tiện!

Ta dùng khoe mắt liếc xéo Khổng Văn một cái, phát hiện biểu tình trang nghiêm tức hiện tại của hắn thật sự là không chèn vào đâu được.

Trên thế giới này làm sao lại có một kẻ dối trá đến như vậy ? Dối trá mà còn có thể phát ra phong thái khí suất đến như thế.

Không cần lại đùa giỡn a!

Ta trộm đẩy tay hắn ra.

Vô ích ....

Rất nhanh nó lại mò tới, hơn nữa còn thêm phần nghiêm trọng vì nó đang tiến công tới bộ vị tối trọng yếu.

Ta dựa sát vào bàn họp cùng với bàn tay vô liêm sỉ này đấu tranh kịch liệt, mặc khác còn phải hết sức chú ý không cho người khác phát hiện ra trận chiến này, khẩn trương đến độ đầu đổ đầy mồ hôi.

A!

Hắn hắn hắn..... Tránh được ngăn chặn của ta, cự nhiên còn ác ý ở nơi đó của ta nhéo một cái thật mạnh, làm cho ta thiếu chút nữa đã hét lên.

Hơi quá đáng!

Hừ ! Ta nổi điên rồi đây.

Ta dựng thẳng ngón trở lên, dùng móng tay ở trên mu bàn tay đáng giận đó cào xuống một cái thật mạnh. Hừ, cái này còn không làm cho tay người lũng một lỗ thật lớn.

Công kích thành công!

Địch nhân xâm chiếm nhanh chóng lui xuống, không còn chút động tĩnh nào nữa.

Ta tự hào không đến vài giây, lại bắt đầu lo lắng.

Có phải thật sự đã làm đau Khổng Văn hay không ?

Không xong, làm hấn tức giận cũng không phải là chuyện có thể đùa được.

Vừa định ngẩng đầu dùng ánh mắt ôn nhu để an ủi an ủi hấn, ta bỗng nhiên chấn động toàn thân.

A a a a a!

Vật đang chôn trong thân thể đột nhiên chấn động lên !

Thật thật thật khổ sở!

————— còn tiếp —————

## 8. Chương 8

Ta ngẩng đầu lên, cắn môi cắn tức nhìn Khổng Văn còn đang làm bộ tập trung tinh thần nghe báo cáo.

Hấn cười tà dùng khoé mắt liếc nhìn ta một cái, cầm diều khiển từ xa trong tay giơ lên như ẩn như hiện, tựa hồ muốn nói ‘em sẽ mãi mãi đấu không lại anh’.

Tức chết ta! Tức chết ta!

Vì cái gì bị ăn đến gắt gao luôn là ta!

Dừng lại!

Ta dùng ánh mắt bảo hấn dừng lại, thế nhưng Khổng Văn động cũng không động.

Dừng lại!.....

Cái đồ vật kia vẫn đang ‘ra sức’ chấn động, nước mắt trong hốc mắt không ngừng đảo a đảo !

Hảo! Hảo!

Ta mím môi, ánh mắt tràn đầy nước mắt nhìn chung quanh phòng họp im lặng một vòng, quyết định không nhả nhin nữa.

“Ô ô ô! Ô ô.....”

Ta bắt chấp tôn nghiêm, bỗng nhiên ‘oa oa’ khóc lớn lên.

Lực chú ý của mọi người lập tức chuyển dời đến trên người ta, ngay cả Khổng Văn cũng kinh ngạc mà nhìn về phía ta.

Nhìn ta làm gì!

Ta cũng không phải là đồ chơi biến thái để cho người chơi đùa.

Khó chịu liền khó chịu! Không nhẫn sẽ không nhẫn!

Quản lí bộ phận sản xuất còn đang phát biểu báo cáo sớm bị dọa đến ngậm miệng tròng to mắt.

Bất quá hấn chính là một phần tử tinh anh đầy năng lực, rất nhanh lấy lại tỉnh táo, dẩy dẩy gọng kính ở trên mũi, khó xử nói : « Trợ lý Đoạn, tuy rằng năng xuất của bộ phận sản xuất năm nay chưa đạt được như mong muốn, nhưng mà so với quy mô của công ty thì đã tương đối không tồi. »

Người tăng trưởng hay không tăng trưởng đâu liên quan gì tới ta!

Ta khóc càng thêm lớn tiếng.

Toàn bộ nhân viên công ty đang dự hội nghị tổng kết cuối năm đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì, mọi người há to miệng nhìn nhìn ta khóc đến rối tinh rối mù, hoàn toàn không biết làm sao.

Lấy địa vị đặc thù của ta — trợ lý riêng của tổng tài, nên không có ai dám lên tiếng ngăn cản ta khóc.

Ta vừa khóc vừa liếc liếc Khổng Văn. Hắn tựa hồ đoán ta đang đùa cái dạng gì, rất có hứng thú mà thoải mái tựa lưng vào ghế da chờ đợi tiết mục tiếp theo được biểu diễn.

Ta nổi điên rồi đây !

Hảo! Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng!

Ta đứng lên, đưa tay lên cầm lấy khoá mở dây lưng.

Ta mặc kệ, người cũng không để ý, ta có cái gì để ý chứ?

Ta hiện tại liền muốn đem cái vật đang làm cho ta không thoải mái lấy ra, đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Hành động này rốt cuộc cũng kích động được đến Khổng Văn.

Đoán được ta muốn làm gì, sắc mặt liền lập tức thay đổi, đứng phắt dậy, ở trước mặt tất cả quản lý của công ty đem ta ấn chặt xuống ghế.

Một bàn tay không dẫn người chú ý đem hai tay của ta kéo ra phía sau lưng, tay còn lại kia làm bộ quan tâm sờ sờ trán của ta. Khổng Văn hướng về phía mọi người đang trợn mắt há hốc mồm nhìn chúng ta, nói : « Trợ lý Đoạn bị bệnh, trước tan họp. »

Người mới có bệnh!

Mặt ta đỏ bừng lên, bắt quá tay hắn dùng sức giữ chặt lấy tay ta, làm cho ta thật sự rất đau, ta mới không có lớn tiếng mắng ra.

« Nga, nguyên lai sinh bệnh. »

« Trợ lý Đoạn cũng thiệt là ... bị bệnh mà còn đi làm. » ...

Mọi người giả vờ như bình tĩnh đại ngộ mà đi ra khỏi phòng họp. Kỳ thật trong lòng ta rất rõ ràng – bọn họ đối với quan hệ của ta cùng Khổng Văn biết được cũng bảy tám phần.

Có thể đoán được điều này vì khi nghe ta bị bệnh cũng không có người nào đề nghị đưa ta đi bệnh viện.

Kỳ thật ta cũng không phải thực ngốc a.

« Đau quá a! » Khi trong phòng họp chỉ còn lại hai người chúng ta, ta cau mày, uỷ khuất kêu lên.

Khổng Văn trầm mặt, buông tay của ta ra, trầm thanh hỏi: « Em vừa rồi muốn làm gì?»

Người rõ ràng biết ta muốn làm gì a.

Nước mắt của ta bắt đầu chảy xuống không ngừng, vừa khóc vừa kéo kéo tay áo của Khổng Văn: « Khổng Văn..... Em..... Em thật là khó chịu a.”

Cái này gọi là kẻ sách lui binh, đừng nói ta không cốt khí !

« Khó chịu liền ở trước mặt mọi người cởi dây lưng ? » Khổng Văn rống to lên.

Ta biết người nhất định sẽ ngăn cản a.

Ta mang theo một mặt đầy nước mắt hướng trong lòng ngực Khổng Văn dựa vào.

Khổng Văn tránh sang một bên, ánh mắt đầy tức giận nhìn trừng trừng ta.

« Khổng Văn .... Khổng Văn .... » Ta khóc đến nổi ngay cả nói chuyện cũng đứt quãng.

« Không cần đùa giỡn như vậy .... Em không thích .... Ô ô ... em không thích. »

Khổng Văn trừng mắt nhìn ta khóc đến thiên hôn địa ám, rốt cuộc cũng mềm lòng, ánh mắt dần dần nhu hoà lên, thở dài một hơi, đem ta ôm vào lòng.

Được hơi thở quen thuộc của Khổng Văn vây quanh, tuyến lệ của ta càng thêm cố gắng làm việc. Ta một bên khóc một bên theo thói quen đánh đánh vào lưng hắn, tựa như người vợ nhỏ bị ỷ khuất.

« Như vậy không vui sao ? Chỉ muốn cùng em thay đổi chút khẩu vị. »

Ngón tay thon dài của Khổng Văn thuần thực cởi bỏ dây lưng của ta, đem cái vật nằm trong người ta nguyên một buổi sáng rút ra.

Vật nhỏ được làm từ cao su dẻo vẫn còn đang chấn động, phát ra âm thanh mô-tơ làm cho người ta oán hận.

Ta ở trong lòng Khổng Văn quay đầu lại, giựt lấy cái vật đáng ghét đó trong tay hắn, dùng sức ném ra ngoài.

Vốn nghĩ muốn đem nó ném ra ngoài cửa sổ, đáng tiếc lực đạo cùng nhãn lực quá kém nên đã ném nó xuống dưới cái bàn trong phòng họp

Càng nghĩ càng ỷ khuất, ta quay trở lại ôm lấy cổ của Khổng Văn, lại bắt đầu khóc lên.

« Được rồi, được rồi .... » Khổng Văn hôn nhẹ lên vành tai của ta, giọng nói vô cùng ôn nhu an ủi ta : « Đừng khóc, là anh không tốt. »

« Em ghét dùng đồ chơi ! » Ta ngẩng đầu, đem nước mắt cọ ở trên cổ Khổng Văn.

Khổng Văn lập tức sủng nịch nói: « Được, không dùng đồ chơi. »

Lòng ta liền hân hoan lên, vội vàng ‘mài sắt khi còn nóng’, làm nũng nói : « Em không muốn mỗi tối đều làm. »

Khổng Văn ngây người một lát, lòng ta hơi hơi khiếp sợ.

Đúng vậy, mỗi buổi tối đều làm, ngươi muốn ta chết sao a!

Một nụ cười tuần mỹ ánh vào trong mắt ta, Khổng Văn gật gật đầu : « Được, cách một buổi làm một buổi. »

Vạn tuế!

Tuy rằng không đạt được hiệu quả như ta mong muốn, bất quá thành công như vậy đã là khó có thể tưởng tượng.

Ta cao hứng ôm chặt cổ Khổng Văn, liên tục hôn hôn lên môi hắn, sợ hắn đổi ý : « Khổng Văn thật tốt ! Khổng Văn hiểu rõ em nhất ! »

Tuy rằng vẫn không quên tối hôm qua hắn như thế nào khi dễ ta, bất quá hiện tại đương nhiên phải tăng bốc hắn lên để lấy lòng hắn a.

« Buổi tối không làm, có thể làm ban ngày. » Trong tai đột ngột lọt vào một câu nói của Khổng Văn, ta ngơ ngác ngẩng đầu, thấy trên mặt hắn tràn đầy tươi cười không có hảo ý.

« Mỗi buổi sáng đều làm, với anh như vậy cũng không có hại. »

Ta trợn mắt thật to thiếu chút nữa làm nó rơi xuống đất, hận không thể đem tất cả nụ hôn vừa mới dâng lên cho hắn cướp hết về.

Ngươi ngươi ngươi..... Ngươi tên khốn nạn này!

Không biết từ lúc nào ta đã bị hắn đặt ở trên bàn họp thật to, xem như món ăn ngon mà bắt đầu thưởng thức.

Một bên dùng cả người chen vào giữa hai đùi của ta, một bên thuần thực cởi quần áo của ta ra.

Khổng Văn hạ thấp người, cấn cấn lên lỗ ta của ta : « Cuộc sống tình ái khoái hoạt vào ban ngày của chúng ta liền từ giờ phút này bắt đầu. »

« Gì?..... Oa! Em không muốn ! »

Ngơ ngác suy nghĩ sau một lúc lâu, ta lớn tiếng kháng nghị!

Như vậy có hại chính là ta thôi!

Tiếng kêu thê thảm tràn ngập cả phòng họp, càng giúp cho gương mặt ma quỷ của Khổng Văn tăng thêm vài tầng tà khí.

Ô ô ô.....

Người lại khi dễ ta!

Ô ô ô.....

Vì cái gì gặp xui xẻo luôn là ta?

Ô ô ô.....

---

Phòng Tổng Tài, tên thật uy nghiêm.

Bất quá đối với trợ lý đặc biệt là ta đây mà nói là nơi có thể tự do tự tại.

Đầu ta tựa vào trong lòng ngực của Khổng Văn, ngủ bù giấc ngủ hồi sáng bị ‘quấy rối’. Còn hần thì tập trung tinh thần xem xét văn kiện, thỉnh thoảng cúi đầu hôn hôn ta.

Mỗi khi ta ở trong lòng ngực hần điều chỉnh tư thế ngủ, hoặc là nhúc nhích không an phận, hần sẽ hôn hôn ta, sau đó sẽ đem ánh mắt chuyển trở lại trên tập văn kiện chán ghét kia.

Cho nên, nếu ta muốn hần hôn hôn ta, ta liền động a động..... Hì hì

« Khổng văn .... » Ta mở to đôi mắt vẫn như trước ngây thơ đáng yêu, nhìn khuôn mặt anh tuấn ngày đêm đều được nhìn.

Ta cúi đầu tiếp tục kêu: « Khổng Văn..... »

« Làm sao vậy? » Khổng Văn từ trong tập văn kiện chán ngắt ngẩng đầu, hỏi ta.

Ta cười hắc hắc: « Không có gì. » Nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Từ khi công ty mở thêm mấy chi nhánh ở Đại Lục, Khổng Văn liền trở nên bận rộn, lúc nào cũng văn kiện văn kiện văn kiện ! Chán ghét muốn chết !

Quá một hồi, ta lại đáng thương hê hê gọi tên hần: « Khổng Văn ..... Khổng Văn ..... »

Khổng Văn lại lần nữa đem lực chú ý đặt ở trên người ta: « Làm sao vậy? »

Trong lòng ta cười thầm – hấp dẫn lực chú ý của Khổng Văn chính là mục tiêu đầu tiên của ta a!

« Không có gì. » Ta dưới đáy lòng le lưỡi, lại nhắm mắt lại.

Qua vài lần, Khổng Văn rốt cục cũng đem tập văn kiện trong tay bỏ xuống bàn.

« Địa, không phải em đang rất chán sao? » Hần ôn nhu hỏi thăm ta.

Ta vô phép chống cự với sự ôn nhu của Khổng Văn – cho nên đã ngu xuẩn mà gật đầu, còn đáp lại một cách khờ dại : « Vâng, Khổng Văn, anh theo giúp em đi. »

Kết quả.....

Oa oa oa, hần hần hần hần, hần cư nhiên bắt đầu cởi bỏ dây lưng của ta!

Đồ vô liêm sỉ!

Ta luống cuống tay chân ngăn cản hấn lại, oa oa kêu to: « Anh muốn làm gì ? »

« Đường nhiên là giúp em a. » Tên xấu xa tùy thời có thể động dục này cười đến vô cùng gian xảo, dễ dàng đem quần của ta kéo xuống.

« Em không phải ý này ! Em muốn muốn muốn .... » Ta dùng hai tay che lại khí quan ở giữa hai chân, mặt đỏ bừng phản bát.

Tên chết tiệt này ! Có hiểu cái gì là lãng mạn không a ?

« Anh biết. » Hấn tự biên tự diễn nói tiếp câu nói của ta : « Em muốn anh. »

Nếu không phải đang dùng hai tay che lại khí quan trọng yếu đáng thương, ta nhất định sẽ dùng nó để bóp nát cổ hấn ! Ta thề !

Hấn cười tà, tiếp tục nói : « Làm sao vậy ? Thẹn thùng à ? »

Nếu ta phát đỏ từ đầu đến xuống dưới cổ, kia khẳng định là vì quá phần nộ, không phải vì thẹn thùng !

« Em không muốn làm vào ban ngày ! »

« Em tối hôm qua nói ‘không muốn làm vào buổi tối’. »

« Chính là hiện tại em lại muốn làm buổi tối. » Ta lấy hết dũng khí nói.

Kỳ thật không phải ta không muốn cùng Khổng Văn ân ái, chính là trên sách nói qua – có được nhiều sẽ dẫn đến chán ngán. Vì thế ta liền thực hiện phương pháp tiết chế ‘ăn uống’ của hấn !

Nhưng xem ra Khổng Văn không thích phương pháp này, hoặc có lẽ hấn thật sự quá đói, ta thấy hấn tựa như lão hổ đang sẵn bắt con mồi, nhanh nhẹn bổ nhào vào người ta, đem ta đặt lên trên bàn làm việc rộng lớn.

Ô ô ô .... Ta cảm thấy được hấn cố ý mua cái bàn lớn như vậy chính là có dụng tâm bắt lương này a.

Ngay phía sau đó ..... Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra.

Ta nói ‘phía sau’ chính là chỉ thời điểm Khổng Văn đè lên trên người ta, không kiêng nể gì hôn môi ta. Hơn nữa càng làm cho ta tức giận chính là quần áo toàn thân hấn đầy đủ không sút mẻ, còn phần ta thì đã bị hấn cởi bỏ mất quần!

Cho nên, khi ta nằm ở trên bàn quay đầu lại nhìn, thấy một ông bác tròng lớn mắt đứng ở cửa phòng, mắt ta lập tức tròng so với bác ấy còn lớn hơn.

Khổng Văn cũng ngạc nhiên nhìn về phía cửa.

Tất cả tự tôn tăng vọt, ta chụp lấy cơ hội này một cước đem Khổng Văn đá văng, lại bị ai phát hiện phía dưới của mình đã không còn mặc quần. Bị Khổng Văn nằm đè lên trên còn hoàn hảo một chút, sau khi đá văng hấn hết thấy đều bại lộ không thể nghi ngờ.

————— còn tiếp —————

## 9. Chương 9

Oa oa oa ! ta diễn cảnh xuân – lại diễn trúng cho một ông bác già xem, nếu ông ấy xem nó rồi phát tát bệnh tim mà chết ta sẽ trở thành phạm nhân trọng tội a.

Chật vật từ trên bàn đứng dậy, ta hoang mang rối loạn che lại ‘tiểu đệ đệ’ của mình, sau đó liền chui luôn xuống bàn làm việc của Khổng Văn, dù sao ta cũng không còn mặt mũi để gặp ai nữa.

Khổng Văn nhanh chóng trấn định lại, hấn vươn tay kéo lấy ta, đem ta thoải mái ôm vào trong ngực. Ta nhắm mắt lại, vui cả người vào trong lòng ngực hấn, kỳ thật đà điệu cũng là một động vật không tòi.

« Bác, sao bác lại tới đây ? » Không Văn kinh ngạc hỏi.

Là người thân của Không Văn ?

Quen với Không Văn lâu như vậy, nhưng hắn chưa bao giờ hướng ta đề cập đến người thân của mình, hại ta còn nghĩ rằng hắn cũng giống ta – đều là cô nhi.

May mắn không phải là ba của Không Văn. Ta đang cố tự an ủi lấy tâm linh nhỏ yếu đáng thương của mình.

Y chang như trong phim thường có những đoạn xung đột cao trào thay nhau diễn ra, Đoạn Địa ta còn chưa có chuẩn bị tốt để tiếp nhận, liền nghe Không Văn tiếp tục lên tiếng : « Ba ! Sao ba cũng đến ? » Cơ hồ làm cho ta muốn đột quỵ.

Không thể nào?

Ta sợ tới mức há miệng thật to không sao khép lại được.

Nhưng vẫn còn chưa hết, một tiếng sét thứ ba lại đánh tới. Không Văn thản nhiên nói : « Nga, mẹ cũng đến à. »

Thiên toàn địa chuyển.....

Ta xác định chính mình cần phải hôn mê đi.

Bất quá trước khi hôn mê, ta muốn xác định rõ có phải Không Văn đang trêu cợt ta hay không ? Nếu chỉ vì vài lời nói dối của hắn liền đem ta dọa đến ngất xỉu, không phải là không còn mặt mũi nhìn đời sao ?

Không có khả năng trùng hợp như vậy a.

Ta mở to mắt, quyết đoán nhanh chóng quay đầu lại, sau đó y chang một đứa ngốc mà ngậy ngấn cả người.

Cửa phòng hiện tại đã có ba người đứng.

Ông bác xuất hiện lúc trước còn chưa tính, hiện tại có thêm một người đàn ông trung niên có bộ dạng cùng Không Văn thập phần tương tự, và một người phụ nữ trung niên vô cùng xinh đẹp đang ngạc nhiên trừng mắt nhìn ta – dường như là mẹ của Không Văn a.

Nhìn tới nhìn lui ba người kia mấy vòng, thẳng đến lúc ánh mắt của ta cùng ánh mắt của người có lẽ là ba của Không Văn va chạm nhau, ta mới sực nhớ tới chuyện hiện tại không còn mặt mũi gặp ai.

Hét to một tiếng, lùi về trong lòng ngực Không Văn, tiếp tục làm đà điều.

Rất mất mặt! Ta muốn đi chết a!

Không văn đem ta ôm đến trên sofa, cởi áo khoác tây trang giúp ta che lại hạ thân. Thông dong nói: « Bác ! Ba ! Mẹ ! Mời mọi người vào ngồi. »

Tuy rằng nhắm mắt lại, ta cũng biết bọn họ đã bước vào, hơn nữa còn an vị ở phía trước mặt ta.

Ta tựa vào trong lòng Không Văn, mở hé mắt quan sát tình hình chung quanh.

Ba của Không Văn ngồi ở chính giữa, ông bác cùng mẹ của hắn ngồi ở hai bên. Ba người đều nhìn chăm chăm vào ta, nhìn đến không chuyển mắt, giống như ta là một quái vật từ đâu chui ra.

« Đây là Đoạn Địa. » Không Văn giới thiệu ta với ba người họ.

Hắn lại vô cùng thoải mái, ôm lấy thắt lưng của ta, vô cùng thân thiết nói : « Địa, đây là ba của anh. » Hắn đầu tiên chỉ vào vị ngồi ở giữa nói cho ta biết.

« Bác bác .... Bác trai. » Răng nanh của ta va vào nhau ‘lập cập’, nên đừng trách ta mồm miệng không rõ ràng, nói chuyện lắp bắp.

Cái tên chết tiệt này cự nhiên còn tác quái, cắn lỗ tai của ta một cái, cười nói : « Đứa ngốc, bác trai cái gì, em phải kêu là ba. »

Ta cơ hồ muốn hộc máu!

Trộm liếc mắt nhìn ba của hắn một cái, thật là điêu luyện, nghe như thế mà thần sắc vẫn không thay đổi. Nếu ta là người cha có con trai như vậy – trước tiên liền cho tên hồ ly quyến rũ con mình mấy cái tát, sau đó túm đầu đứa con của mình mắng xối xả ‘mày điên à ? Cự nhiên cùng với một tên con trai sống cùng nhau. Còn ra thể thống gì ?’

Đang còn tưởng tượng chính mình sẽ giáo huấn con của mình thế nào, ba của Khổng Văn bỗng nhiên mở miệng : « Mặc kệ nó gọi ba là gì, ba cũng không chấp nhận. » Tuy lời nói của bác ấy không tốt, nhưng thanh âm trầm thấp bay bổng cùng Khổng Văn thực giống nhau.

Ta vô cùng sợ hãi nằm trong lòng ngực Khổng Văn, liếc nhìn sắc mặt của hắn.

« Ba ! Đoạn Địa là vợ của con. » Hắn dùng đôi mắt ẩn chứa đầy tình yêu liếc xuống nhìn ta một cái, cự nhiên bắt đầu tuôn ra một tràng vô cùng buồn nôn : « Con yêu em ấy. Em ấy là người duy nhất trong cuộc đời này mà con mong muốn có được. Ngay từ lần đầu tiên con nhìn thấy em ấy, con liền đã yêu em ấy. Nếu ba muốn con cùng em ấy chia tay, chính là không có khả năng. »

Người người người .... người chỉ làm cho tình hình mâu thuẫn trở nên gay gắt thêm thôi a ! Có thể làm bộ cùng ta chia tay, sau đó đợi bọn họ đi rồi lại quay về với nhau ! Người có hiểu hay không ? Đồ không có đầu óc.

« Nó là đàn ông ! » Ba của Khổng Văn không có nổi giận, chỉ cau mày nói ra một câu trí mạng.

« Con cũng là đàn ông, nhưng con yêu em ấy. Nếu ba lo lắng chúng con sống chung với nhau không thoải mái, thì xin ba yên tâm, chúng con ở chung với nhau rất tốt. Các phương diện cần thiết đều .... »

Hắn mang theo ánh mắt tán tỉnh liếc nhìn ta một cái, làm cho ta nghĩ đến cảnh hoang dã vô độ ở trên giường của chúng ta. « Có thể thỏa mãn lẫn nhau. »

Nghe hắn thổ lộ thâm tình làm cho ta rất cảm động, nhưng nghe đến câu cuối làm cho ta tức đến hộc máu, muốn vùng dậy cho hắn một đấm vào trên mũi.

Cái gì kêu thỏa mãn lẫn nhau? Vẫn đều là ta thỏa mãn người a!

Cảnh tượng này rất giống cảnh trong phim tình cảm truyền hình mà ta đã xem rất nhiều. Ta nằm ở trong lòng Khổng Văn nhíu mày, nhớ lại khi ấy diễn viên làm như thế nào để giải quyết vấn đề.

Ba Khổng nói : « Các con tính cứ tiếp tục như vậy ? »

Khổng Văn còn chưa kịp trả lời, thanh âm trách cứ của mẹ Khổng đã phát ra. Bất quá đối tượng của dì ấy trách cứ không phải Khổng Văn, cũng không phải ta, cự nhiên là – ba Khổng.

« Điều là lỗi của ông, cả ngày nói cái gì – kiểu giáo dục mới, tự do phát triển, ông xem đi lớn lên thành bộ dáng gì đây ? » Ta nghĩ là dì ấy đứng thẳng dậy chỉ vào ba Khổng mắng, bởi vì giọng nói của dì ấy rất kích động.

« Chuyện này liên quan gì đến kiểu giáo dục mới ? Khổng Văn không phải rất giỏi sao ? »

« Như thế này cũng trầm trồ khen ngợi ! » May quá, đầu ngón tay của dì ấy thiếu chút nữa đụng tới cái mũi nhỏ của ta. Ta kêu nhỏ một tiếng, trốn vào trong lòng ngực Khổng Văn.

Ba Khổng thật sự là người tốt ! Bác ấy giúp ta a.

Bác ấy nhíu mi nhìn mẹ Khổng : « Em bình tĩnh một chút được không ? Em nhìn lại mình xem đã biến thành bộ dáng gì ? »

« Bộ dáng của tôi làm sao ? » Có người liền hít hít mũi, mang theo âm khốc : « Bộ dáng hiện tại của tôi như thế nào ? »

Dì ấy nhìn sang vẻ mặt thờ ơ của đứa con, đau lòng nói : « Tiểu Văn trở nên như hôm nay, tất cả đều là do người làm cha như ông. »

Khổng Văn thật không lương tâm, thanh thanh giọng, bình tĩnh nói: « Mẹ, xin mẹ đừng gọi con là tiểu Văn. »

Tiểu Văn?

Con muỗi nhỏ?????

Ta ở trong lòng ngực hần cười khúc khích, bị Khổng Văn nhéo ở bên hông một cái.

Ta ủy khuất giương mắt liếc hần một cái.

Mẹ Khổng càng thêm tức giận, tư thái ung dung đẹp đẽ quý phái bị phá huỷ mất một nửa.

Dì ấy nói : « Ông nói xem, vấn đề hiện tại như thế nào giải quyết ? » Vấn đề này là dì ấy nhìn thẳng vào ba Khổng đưa ra.

Ba Khổng nhìn chằm chằm hai người chúng ta thật lâu, ánh mắt của bác ấy cùng Khổng văn thực giống nhau, ánh mắt vô cùng sắc bén và lợi hại. Bị bác ấy nhìn chăm chú một hồi, ta không khỏi trở nên sợ hãi, so với Khổng Văn càng đáng sợ hơn.

Hô hấp khẩn trương chờ đợi không biết bao lâu, bác ấy rốt cuộc mở miệng.

Không ngoài sở liệu của ta, quả nhiên một khi bác ấy mở miệng chính là long trời lở đất.

Ta tuy rằng biết lời nói của bác ấy đối với chúng ta sẽ đã kích rất lớn, nên cố gắng chuẩn bị tốt tinh thần để đón nhận, thế nhưng vẫn bị shock hoàn toàn.

Bởi vì.....

Bác ấy nói: « Chúng ta ly hôn đi. »

Ta thiếu chút nữa từ trong lòng Khổng Văn ngã xuống đất – thứ nhất chính mình bị bất ngờ mà ngồi không vững, trăm triệu lần không dự đoán được bác ấy sẽ nói như vậy ; thứ hai Khổng Văn nháy mắt thất thần, nên đã thả bàn tay đang ôm lấy ta ra.

Chẳng lẽ ba Khổng đối với việc giáo dục con cái không quan tâm cảm thấy vô cùng áy náy nên ly hôn để tạ lỗi ? Nhưng ta chỉ nghe nói từ chức để tạ lỗi, chưa nghe qua còn có ly hôn để tạ lỗi.

Nghe ba Khổng nói xong, bốn cặp mắt còn lại cùng nhau trợn to nhìn trần trời vào ba Khổng, đôi mắt của mẹ Khổng là lớn nhất, ngay cả ta luôn luôn tự hào mình có đôi mắt to cũng phải mặc cảm.

Mẹ Khổng kêu to : « Anh nói cái gì ? Em đã biết lòng của anh sớm không còn ở nơi này, nên thừa dịp rối loạn hôm nay phát tác ra. Anh anh ..... » Phong cách ung dung đẹp đẽ quý phái hoàn toàn bị phá huỷ.

Oa ! Đây là cảnh gia đình cãi nhau nga ! Ta nhìn xem chăm chú đến nháy mắt cũng không dám, sợ bỏ qua những cảnh phần khích.

Đối với việc kích động của mẹ Khổng, ba Khổng rất là lạnh tĩnh. Quả nhiên là cha con, cả hai đều là người bình tĩnh khôn khéo.

Ba Khổng quay đầu, đối với ông bác của Khổng Văn này giờ vẫn ngồi im ở trên sô pha, nói : « Anh hai, anh sai lầm rồi, mà em cũng sai lầm rồi. »

Cái gì sai lầm rồi ? Ta nghe mà không hiểu gì hết.

Bác Khổng Văn mặt không chút thay đổi ngây người thật lâu, vẻ mặt tang thương thở dài một hơi, giống như muốn đem gì đó trong lòng đều một hơi nhổ ra hết : « Cho tới hôm nay em vẫn còn oán trách anh năm đó đã bức ép em kết hôn sao ? »

« Chẳng lẽ anh nghĩ rằng em sẽ không oán trách anh ? Nói cái gì bất hiểu là một trong ba đại tội. Anh nhìn bọn nó xem. » Ánh mắt của ba Khổng nhìn ta cùng Khổng Văn cự nhiên tràn đầy từ ái, làm cho lòng ta nóng lên.

« Không có việc gì cần giải quyết, cứ như vậy là tốt rồi. »

Bác ấy đứng dậy, nhìn mẹ Khổng nói : « Chuyện này toàn bộ nên trách anh. » Bác ấy cười chua xót : « Năm đó anh đã không đủ kiên quyết cùng dũng cảm, hơn nữa .... » Bác ấy cùng bác của Khổng Văn lạnh lùng nhìn nhau : « Không nghĩ tới đồng tính luyến ái lại có thể di truyền. »

Trầm mặc.....

Có thể nghe thấy tiếng tim đập của mọi người trong phòng.

« A!!!! » Mẹ Khổng ngơ ngác đứng bất động nhìn ba Khổng một lúc lâu, rốt cục cũng hét ầm lên.

Khổng Văn đem ta đặt lên trên sô pha, đứng dậy ôm lấy mẹ hần.

« Mẹ, mẹ, con ở đây, con ở đây. » Hần nhẹ nhàng trấn an mẹ mình.

Ta biết cái ôm của hần có bao nhiêu ấm áp, ta biết thanh âm của hần có bao nhiêu ôn nhu để làm lòng người yên ổn.

Trò khôi hài, đúng là một trò khôi hài – rối loạn, thét chói tai, tức giận, mắng, khóc..... Sau đó, từng người từng người rời đi.

Trước hết lao ra khỏi phòng chính là mẹ Khổng, ngay lúc đi ấy rời đi ta thật thương cảm cho đi ấy, tuy rằng ánh mắt của đi ấy nhìn ta tựa như đang nhìn con độc xà bảy màu sắc sỡ.

Sau đó là ông bác của Khổng Văn, ông ấy ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đi cuối cùng là ba Khổng, bác ấy tới gần ta, ánh mắt nhìn ta giống như đang nhìn tân nương tử của bác ấy, làm cho lông tóc cả người ta đều dựng thẳng lên.

Khổng Văn nói : « Ba, xin người không cần chảy nước miếng. » (=))) Hần làm cái thủ thế, bất kỳ ai cũng đều dễ dàng hiểu được ý tứ của hần – tiễn khách.

Vì thế, ba Khổng cũng bỏ đi luôn. Lúc bác ấy rời đi, ta dùng ánh mắt cung kính đối với cha chồng tương lai mà dõi mắt nhìn theo.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta, ta hỏi Khổng Văn : « Đã xong chưa ? »

Hần hôn nhẹ lên mũi ta: « Đã xong. »

« Em đã cho là hai chúng ta phải tạm thời chia lìa a. » Ta bắt đầu tưởng tượng : « Hoặc là xuất hiện một cô em họ hay là tình địch gì đó vân vân. »

« Phải không? » Hần cười nhẹ.

Ta vẫn còn có chút lo lắng: « Thật sự đã xong? »

« Thật sự. »

« Thật sự thật sự đã xong? »

« Thật sự thật sự. » Hần đáp lại vô cùng đứng đắn và kiên định.

« Chúng ta đây chính là đã được cha mẹ hai bên cùng đồng ý? »

« Phía bên anh là ba anh làm chủ, còn phía bên em là ai ? »

Ta hì hì cười: « Đương nhiên chính là em a, trong nhà em lớn nhất! »

Khổng Văn cũng hì hì cười, khẽ sát lại cắn cắn lên lỗ tai ta: « Như vậy ..... Chúc mừng một chút đi. »

Mặt ta đỏ lên: « Lần này.... Lần này em muốn làm chủ động! »

Hần cư nhiên không suy nghĩ liền đáp ứng: « Không thành vấn đề. »

Ta còn chưa kịp nở nụ cười mãn nguyện, hần lại nói: « Em chủ động nhận anh. »

Oa ! Ta không chịu, không chịu ..... Người lại bắt đầu khi dễ ta a!

[chính văn hoàn]

## 10. Chương 10: Phiên Ngoại (thượng)

« Thức dậy đi .... » Phi thường phi thường khó hiểu, bình thường toàn là Khổng Văn gọi ta thức dậy, hôm nay xui xẻo thế nào lại biến thành ta phải gọi người khác dậy chứ.

« Dậy đi được không ? » Không nghe được câu trả lời, ta phóng nhuễn thanh âm, đáng thương hề hề cầu xin.

Không có phản ứng.....

Ta mắt trợn trắng.

Chịu không nổi!!!!

« Đứng lên! Đứng lên đứng lên! » Ta tranh thủ cơ hội gọi tên quái vật đáng ghét này thức dậy mà dấm thật mạnh lên lưng hần mấy cái.

Cửa sổ rộng mở đón ánh nắng ban mai tươi sáng cùng gió thổi từ bãi biển đến thật là thoải mái.

Thật vất vả mong chờ tới ngày nghỉ, hần là phải chơi đùa thoải mái một chút, sau đó mua thật nhiều thật nhiều quà cáp trở về để khoe khoang với mọi người mới đúng chứ.

Khả vì cái gì ta chỉ mới vươn cổ liếc nhìn bãi biển xinh đẹp đến mê người này một cái liền đã bị cái tên quái vật không biết lãng mạn là gì này kéo thẳng tới trên giường, mãi cho đến tận ngày hôm sau mặt trời lên cao vẫn còn bị hần đè ở trên người?

Khổ a.....

« Đứng lên đứng lên! » Ta kêu to.

Với thân hình của Khổng Văn, muốn đem hần hất xuống quả thật không dễ dàng. Hơn nữa nếu thật sự đem hần hất xuống – hậu quả sẽ không kham nổi a.

Ta bậm bậm môi.

« Khổng Văn, nguyên lai anh cũng biết ngủ nướng nha, siêu cấp lười biếng a. » Ta bất đắc dĩ nằm ở trên giường thừa nhận sức nặng của thân hình hần đè lên : « Anh có thể tiếp tục ngủ a, nhưng anh trở mình một cái để cho em đứng lên được không ? Em muốn đi bơi. »

Thật vất vả, rốt cuộc người nằm ở trên người ta cũng đã có phản ứng.

Bàn tay thô ráp ở trên đùi bóng loáng của ta chạy tới chạy lui, thanh âm xấu xa truyền đến : « Không nghĩ tới em còn có sức lực để đi bơi, chẳng lẽ tối hôm qua anh chưa đủ cố gắng ? »

« Không cần sờ! » Ta hét âm lên, nhất là hiện tại bàn tay đáng hận kia sắp tiếp cận khu vực nguy hiểm.

Đáp lại lời ta, hần càng hành động ác liệt hơn, tiến quần thần tốc nắm lấy nơi yếu ớt của ta mà xiết chặt một cái.

« Ô .... » Ta nhận mệnh mà chịu đựng sự đùa bỡn của hần – lần thứ mười ngàn tám trăm phạm sai lầm khi khiêu khích sự bá đạo của Khổng Văn

« Thoải mái không? » Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, làm cho lỗ tai ta ngứa ngứa.

Kiên quyết không trả lời loại vấn đề vô sỉ này !

Ta vẽ mặt đau khổ kêu: « Đứng lên đi! Anh đè em nặng quá a. »

« Không có biện pháp, kêu em ở trên em lại không chịu, hiện tại lại chê anh nặng. » Hần không biết xấu hổ nói ra những lời mặt mặt này, còn vươn tay ôm lấy thắt lưng ta xiết chặt, cơ hồ muốn đem ta ép chết.

« Người của Địa thật mềm và êm a, bất cứ tấm nệm quý giá nào ở trên giới này cũng không thể so sánh được. »

Một lời ca ngợi thật sự làm cho ta khóc không ra nước mắt.

« Chính là ... » Ta tưởng tượng chính mình đã muốn biến thành tấm da cẩu trải trên mặt đất, gian nan thử phì phò nói : « chính là ... nệm sẽ không đến bờ biển để nghỉ mát. »

Khổng Văn ha ha cười lớn: « Cũng sẽ không muốn đi bơi. » Hấn trườn người lên cao, cấn cấn lỗ tai ta.

Cám ơn trời đất, rốt cuộc hấn cũng chịu trở mình, từ trên người ta đứng dậy.

Ta chạy nhanh đứng lên, hy vọng có thể trước khi sắc lang đổi ý đem áo quần mặc vào chỉnh tề. Do đứng lên quá vội, đau nhức từ bên hông truyền đến cơ hồ muốn lấy cái mạng nhỏ của ta.

« A..... » Chân mềm nhũn, tròng to mắt nhìn sàn nhà đang càng lúc càng xích lại gần.

Một đôi tay mạnh mẽ hữu lực đứng lúc ôm lấy ta.

« ‘Chắc chắn’, còn muốn đi bơi, hại anh nghĩ rằng thể lực của em tốt như vậy chứ. » Người này thật không có lương tâm, hại ta thê thảm như vậy còn mở miệng châm chọc ta.

Ta cho hấn một cái nhìn sắc bén, nói cho hấn đây đều là lỗi của hấn.

Hiển nhiên, đối với nhận thức ‘sắc bén’ của chúng ta hoàn toàn khác nhau.

Hấn liếc mắt nhìn ta một cái, nở nụ cười vô cùng thâm tà. « Địa, em khi nào thì học được ánh mắt mỉa mai hoặc như vậy ? »

Ánh mắt mỉa mai ?

Ta cơ hồ muốn cắn đứt đầu lưỡi.

« Anh như thế nào không có mắt như vậy ? Đây là sắc bén ! Ánh mắt sắc bén ! Mỉa mai cái đầu anh ! » Ta rống to lên, quả thực rất muốn dùng nắm tay đâm vào cái đầu ngu ngốc của hấn vài chục cái.

Khổng Văn nháy mắt mấy cái, khổ sở nói : « Địa, em càng ngày càng dữ. Tất cả ôn nhu trước kia đều đi nơi nào? »

« Em là được anh dạy thành như thế này đó. »

« Dạy ? Anh cũng không nhớ rõ đã dạy em như thế nào biến thành người đàn bà chanh chua. » Hấn nhìn người ta cao thấp loạn ngẩng, rồi ử rử nói : « Anh chỉ nhớ rõ đã dạy em rất nhiều công phu trên giường, về phương diện này em không phải là học trò giỏi. » (làm cho anh ‘tốn sức’ dạy đi dạy lại =))))

Tức chết người đi được!

Ta tiến đến cấn lên trên vai hấn một ngụm thật mạnh.

Vô luận là ‘người đàn bà chanh chua’ hay là ‘ta không phải là học trò giỏi’, thì một ngụm cấn lên vai của hấn này đều đúng người đúng tội.

Hấn vươn bàn tay to lớn đẩy nhẹ đầu của ta đang cấn cấn ở trên vai hấn ra.

Ta mặc kệ! Ta còn chưa có cấn đã nghiền.

« Như thế nào lại giống con chó nhỏ như vậy ? » Khổng Văn học ta lau lau khoé mắt ngậm ngậm nước mắt.

Ánh mắt của hấn như thế nào lại có ánh mắt long lanh ngập đầy nước mắt của ta như vậy ? Hừ, cái đồ bất chước thối tha.

« Dậy đi, chúng ta đi shopping. » Hấn bỗng nhiên đem ta từ trên giường kéo dậy.

Tên quỷ chán ghét này luôn nổi điên bất chợt, sự tình gì cũng đều quyết định đột ngột.

Bất quá ta cũng muốn mua đồ vật này nọ, shopping thôi.

Quên việc phải cấn hấn thêm vài ngụm nữa, ta vội vã chuẩn bị xuất môn.

« Giúp em mặc quần áo ! » Khổng Văn đang đứng mặc quần áo, ta ngồi ở bên giường đá nhẹ hấn một cái. « Thất lưng của em rất đau, anh giúp em mặc đi. » Lý do quang minh chính đại ... hắc hắc hắc ...

Hắn xoay người, ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn ta một cái, nở nụ cười tà khí : « Lại đá thêm một cái, anh cam đoan thắt lưng của em càng đau hơn. »

Ồ ô ..... Phần tử bạo lực.

Ta thực mắt mặt cúi đầu khuất phục, không cho hắn thấy sắc mặt của ta, lặng lẽ làm mặt quỷ, ngắc đầu hỏi: “Chúng ta đi mua cái gì vậy? Nơi này có cái gì đặc sản?”

“Tới nơi em sẽ biết.”

Thần sắc cổ quái, lại làm cái trò quỷ gì?

Sẽ không phải muốn cho ta một cái bất ngờ chứ?

Ta nghĩ đến hắn muốn tặng quà cho mình nên đã vô cùng vui vẻ, ngây ngô cười lên.

« Nói a, rốt cuộc là cái gì? »

« Không nói cho em. »

« Nói đi nói đi, Khổng Văn tốt. »

Lại là một câu trả lời tựa như không trả lời vang lên : « Tới nơi em sẽ biết. »

## 11. Chương 11: Phiên Ngoại (hạ)

Vĩnh viễn không thể tin tưởng một con sắc lang, đây là lần thứ mười vạn tám nghìn ta nghiêng răng nghiêng lợi tự cảnh cáo chính mình.

Đáng tiếc, hiệu quả cùng với lần thứ mười vạn bảy nghìn chín trăm chín mươi chín cũng y chang nhau – hối hận đã quá muộn màng.

Về mặt cầu xin, ta cúi đầu nhìn xuống bộ quần áo mới mà mình đã chọn lựa tỉ mỉ để đi dạo phố.

Đem một chàng trai nhả nhận đáng yêu như thế này đưa vào một cửa hàng bán đồ chơi tình thú tản ra đầy khí âm lãnh khủng bố thật sự không phải là con người mà!

Ta thực sinh khí.

Bất quá ta vẫn nắm lấy tay Khổng Văn thật chặt, không dám thả ra dù chỉ một giây, nơi này thật đáng sợ. Muốn ta buông tay Khổng Văn ra, tự mình đi qua những kệ đồ đều có đầy những tên đàn ông đáng sợ nhìn ta đầy mê đắm, ta còn chưa có lá gan lớn như vậy.

Khổng Văn nhất định cảm giác được bàn tay nhỏ bé của ta trở nên băng lạnh, hắn cúi đầu nhìn nhìn ta, nhẹ giọng hỏi: « Làm sao vậy, Địa? »

Hừ ! Đồ ôn nhu sẵn sốc giả tạo.

Ta ủy khuất trừng hắn liếc mắt một cái.

Bá đạo, chuyên chế, căn bản là một quả trứng thối, luôn không biết suy nghĩ cho cảm nhận của người khác !

Ta nhìn còng tay, roi da, đồ chơi chạy bằng điện bày đầy trong cửa hàng – mấy thứ này rất đau a. Rốt cuộc nhìn không được, oa oa khóc lớn lên : « Anh .... Anh tính đối với em làm cái gì ? Ô ô ..... »

Nước mắt ‘lạch cạch lạch cạch’ chảy xuống.

Có người luống cuống tay chân giúp ta lau đi nước mắt.

« Địa, em đừng khóc. » Khổng Văn nôn nóng an ủi ta : « Anh không tính làm gì cả. »

Kẻ lừa đảo!

Loại nói dối này ta kiên quyết không tin.

« Quả nhiên rất đáng yêu, trách không được anh bạn lại dẫn cực cưng này đến đây mua đồ chơi ... » Một tên đàn ông xấu xa đứng ở bên cạnh ngả ngón nói.

Ta lúc này rất giận dữ, một bên lau nước mắt, một bên cho Khổng Văn một cái tát 'ba' vào mặt.

Khổng Văn cũng giận dữ, trợn trừng đôi mắt, rống lên một tiếng: « Câm miệng cho ta! »

Vóc dáng của hắn vừa cao lại vừa to, tức giận hung dữ lên trông vô cùng vô cùng khủng bố, tên đàn ông bên cạnh bị hắn hù một cái ngượng ngùng chạy xa. Mà bản thân ta cũng bị hắn dọa sợ tới mức sững sốt.

Ta khiếp sợ run run liếc mắt nhìn hắn, đem tiếng khóc thu nhỏ lại.

Khổng Văn cúi đầu đem ta ôm vào trong lòng, dùng cằm đỉnh đỉnh vào trán của ta, nhẹ nhàng hống : « Đừng khóc, có gì đáng để khóc chứ ? »

Có gì đáng để khóc ? Ta ngẩng đầu nhìn nhìn còng tay, roi da xung quanh, những thứ này đều làm cho da thịt đau rát, lần thứ hai gào khóc.

« Anh.... Ô..... Anh khi dễ em ! » Ta lên án.

« Chỉ mua một ít đồ vật, làm sao lại khi dễ em ? » Khổng Văn không hài lòng nói nhỏ : « Cũng không phải dùng ở trên người em. »

Gì?

Ta lập tức ngừng khóc.

« Không dùng ở trên người em, chẳng lẽ dùng ở trên người anh ? » Ta lung tung lau đi nước mắt trên mặt, hưng trí bừng bừng nhìn Khổng Văn anh tuấn ngay trước mặt đánh giá một phen.

Khổng Văn, người đối với ta thật sự quá tốt!

Kỳ thật ta cũng thích SM, bất quá ta sợ đau, người chịu hi sinh một chút đương nhiên là tốt nhất, hi hi.

Hình ảnh Khổng Văn gợi cảm lại yếu đuối vô lực bị khoá ở trên đầu giường bắt đầu hiện lên trong óc của ta.

A! Ta thích bộ dáng này của Khổng Văn a.....

« Đoạn Thiên. » Khổng Văn không chút lưu tình đánh gãy ảo tưởng của ta.

« Cái gì ? »

« Mua giúp em trai em. » Khổng Văn nhếch môi cười vô cùng quỷ dị, nhìn nhìn ta hỏi một câu hoài nghi :

« Em sẽ không nghĩ rằng anh mua về cho chính mình dùng chứ ? »

Nhìn bộ dáng đáng sợ của hắn, đương nhiên không thể nói lời nói thật.

Ta nhảy dựng lên, kêu to: « Vì sao muốn mua cho Đoạn Thiên mấy thứ này ? »

« Chính nó yêu cầu. » Khổng Văn nhún nhún vai, không quan tâm nói : « Cửa hàng này rất nổi tiếng, bất kỳ loại đồ vật gì cũng có, nó muốn anh mua giúp nó một món gì đó cực kỳ lợi hại cùng bạo lực, anh đây liền giúp a. Ai bảo nó là em trai yêu quý của cực cưng nhà anh chứ ? »

Hắn lại cúi đầu, cắn cắn lên lỗ tai ta.

Đoạn Thiên muốn những thứ này ? Nó khi nào thì biến thành tàn bạo như vậy ?

« Không không không ! » Ta lắc đầu xua tay phủ nhận : « Đoạn Thiên tuyệt đối sẽ không đối với người khác dùng mấy thứ này, nó không đến nỗi xấu xa như vậy ! »

« Anh cũng nghĩ như vậy ... » Hiếm khi Khổng Văn và ta có chung ý kiến : « Nhìn đối thủ của nó, chỉ sợ cơ hội dùng mấy thứ này ở trên người nó là khá lớn. »

Hai chân ta mềm nhũn, trực tiếp ngã vào trong lòng Khổng Văn.

« Vậy anh còn mua làm gì ? Nó tuy rằng chẳng có gì giỏi, nhưng vẫn là em trai của em a. » Ta hơi thở mong manh chất vấn.

« Không có biện pháp, Đoạn Thiên nghiêng rằng nghiêng lợi bảo muốn báo thù, anh lại đồng ý rồi. » Tươi cười trên gương mặt tuần mỹ của hắn thật đáng chém : « Con người của anh nặng nhất là chữ tín. »

Nếu ..... Hắc hắc, nếu mấy thứ này không liên quan gì đến ta, vậy thì có mua hay không cũng chẳng sao cả. Ta đứng ở bên cạnh Khổng Văn, nhắm chặt mắt lại chờ hắn chọn lựa đồ.

« Địa, này được không ? »

« Không nên hỏi em. »

« Em nhìn xem cái này đi, nếu đặt ở trên làn da trắng nõn của em thì đẹp biết bao nhiêu. »

Ta thiếu chút nữa hét ầm lên: « Em không xem! Anh chọn mau lên chọn mau lên ! »

Thật vất vả đợi đến Khổng Văn tính tiền, hắn một tay cầm túi 'lễ vật' nặng trĩu, một tay dắt ta.

Bước ra khỏi cánh cửa to lớn của cửa hàng âm lãnh đó, ta mới dám mở mắt ra, thở hắt ra một hơi thật dài.

Ánh nắng trên đường cực kỳ tươi sáng, người đến người đi vô cùng tấp nập và vui nhộn.

« Hiện tại có thể đi chơi rồi chứ ? Có thể đi bơi không ? Em muốn ăn hải sản. » Ta rốt cuộc cũng thả lỏng tâm tình, tay nắm lấy tay Khổng Văn bước đi theo hắn.

« Không được. »

Kể độc tài tính tình cổ quái ....

Ta mất hứng hỏi: « Vì sao? »

« Bởi vì... » Hắn xoay người nhìn nhìn ta: « Anh lúc này đã bị trúng một cái tát thật oan uổng. »

Trên gương mặt anh tuần vẫn còn in rõ năm dấu tay màu đỏ, trông thực buồn cười.

Ta nhăn mặt, không nghĩ tới lúc này mình đã dùng sức như vậy.

« Chính là ... lúc này người ta quá sợ hãi a, nghĩ rằng anh sẽ đối với em làm cái gì đó. » Ta cũng thực ỷ khuất.

Ta còn uống phí nhiều nước mắt như vậy.

Là do chính người không chịu giải thích rõ ràng a !

Không hài lòng liếc nhìn Khổng Văn, vừa vặn chạm phải ánh mắt sắc bén lại càng không hài lòng của hắn, vội vàng cúi đầu nhận tội.

Thanh âm của Khổng Văn vô cùng lạnh lùng, làm người nghe phải sợ hãi : « Anh nhớ rõ em đã từng nói với anh là em không thích dùng đồ chơi. »

Đúng vậy. Ta gật đầu một cái thật mạnh.

« Như vậy, em cho là anh sẽ không để ý đến ý nguyện của em mà vẫn cứ mua mấy thứ này dùng ở trên người em ? » Ngực khí của Khổng Văn càng ngày càng không tốt, ta thiếu chút nữa đã bật khóc lên.

Hắn nghiêng rằng nói : « Nguyên lai anh là người như vậy a ..... »

Ta ngay cả hô hấp đều ngừng lại, nhắm mắt lại chờ hắn phát hỏa.

« Không được đi chơi, không được đi bơi, không được mua bất cứ đồ vật gì. » Hắn vô tình tuyên bố : « Cũng không có bữa tiệc hải sản nào. »

Ta thở hắt ra một hơi dài, trừng phạt như vậy tuy rằng làm cho người ta khó chịu, nhưng so với trong tưởng tượng còn tốt hơn nhiều.

Hắn xoay người cầm lấy tay của ta bước đi, hại ta đành phải chạy chậm chậm theo phía sau hắn, cũng không dám mở miệng muốn hắn đi chậm lại một chút.

Vào khách sạn, ta bị hắn vội vàng kéo đi tựa như gió cuốn xuyên qua đại sảnh thật lớn.

Lúc đi ngang qua giữa đại sảnh, ta thấy có một đóng lớn vỏ sò xinh đẹp được xếp thành tượng phía trên còn có gắn đèn chớp sáng.

« Vỏ sò ! » Ta vui sướng kêu lên một tiếng, còn chưa kịp liếc mắt nhìn kỹ một cái đã bị Khổng Văn kéo vào trong thanh máy ....

Mặc dù có điểm áy náy, nhưng sau khi trả giá đại giới nhiều như vậy, ta cho là đã quá đủ rồi.

Chính là thực hiển nhiên, cái tên cầm thú kia không cho là như vậy.

Thất lạng – khi bắt đầu là đau nhức, đến sau đó là chết lặng, cuối cùng không còn một chút cảm giác nào.

Ngay khi Khổng Văn tính toán lại làm thêm một lần nữa, ta nhỏ giọng khóc lên.

« Ngoan, không khóc. » Thanh âm ôn nhu cưng chiều vang lên an ủi ta, nhưng cặp tay tham lam kia vẫn ở trên đùi ta sờ tới sờ lui.

« Em mệt quá a. » Ta thề, thanh âm của bản thân so với con mèo nhỏ mới sinh ra còn yếu hơn.

Nếu hắn vẫn cố chấp làm tới cùng thì chính là so với heo chó cũng không bằng.

Hắn hôn nhẹ ta: « Anh biết, em mệt muốn chết rồi. Vật nhỏ đáng thương. »

Nghe tiếng sóng biển vọng từ ngoài cửa sổ vào, hắn hỏi : « Địa, chúng ta đi dọc bờ biển xem mặt trời mọc đi, được không ? »

Mặt trời mọc? Hắn không nói ta còn không biết cự nhiên đã bị cái tên đại sắc ma này gây sức ép nguyên một đêm.

Ta vi chính mình bị ai.

« Muốn xem không ? »

Hừ, hiện tại mới đến lấy lòng ta?

Vốn định mở miệng từ chối, đáng tiếc ý chí không kiên định, sau một hồi lưỡng lự : « Muốn a. »

Ta tính đã cho hắn một cước, lại bị ai phát hiện không còn một chút sức lực để nâng chân lên, mệt mỏi nói : « Anh ôm em. »

Khổng Văn thật cẩn thận giúp ta tẩy rửa thân mình, mặc vào một bộ áo ngủ. Ta hoàn toàn xứng đáng được hưởng thụ sự phục vụ tận tình của hắn a.

« Chúng ta đi. » Hắn đem ta ôm vào trong lòng theo kiểu ôm công chúa, một đường đi đến bãi biển thuộc phạm vi riêng của khách sạn.

Trên đường đi đến đây, hắn không ngừng hôn nhẹ lên mặt ta. Không biết làm như vậy là do hắn lãng mạn hay là sắc tâm vẫn còn chưa thỏa mãn.

Ta có điểm choáng váng.

Đem ta đặt nằm thoải mái trên bờ cát mịn, Khổng Văn nói : « Em chờ anh một chút. »

Hắn vội vàng chạy đi, lại vội vàng chạy về, cầm trên tay một cái túi gì đó căng phồng thật lớn.

« Anh mua tối hôm qua. » Hắn đắc ý dào dạt nói : « Thừa dịp lúc em ngủ gật, đi ra ngoài mua. »

Ta tức giận liếc nhìn hắn một cái.

Mở gói to ra, giống như cả một bảo tàng hải dương hiện ra ở trước mắt.

« Oa..... » Ta cao hứng kêu lên.

Rất nhiều vỏ sò với đủ loại hình thái kỳ quái xuất hiện ở trước mặt.

Ta chưa từng thấy qua nhiều vỏ sò xinh đẹp như vậy.

Khổng Văn đem từng cái từng cái vỏ sò bày ra, vây quanh ở bên người ta thành một cái vòng lớn.

Ta nhìn hành động ầm áp cùng lãng mạn ngàn năm khó gặp này của hắn mà ngây ngô cười ha hả.

« Đẹp không? »

« Đẹp. » Ta vui tươi hơn hở gật đầu.

« Có phải rất là rất đặc biệt cùng kỳ diệu không ? »

« Rất đặc biệt cùng kỳ diệu. » Ta tán thưởng nhìn một vòng lớn vỏ sò xinh đẹp bên người. Hắn không phải là đem toàn bộ vỏ sò quý nhất lớn nhất của bãi biển mua hết về chứ ?

Khổng Văn tới gần ta, suất khí đến ngay cả Ma Vương cũng phải kém xa.

« Như vậy.... » Hắn nuốt một ngụm nước miếng, nhìn chằm chằm vào ta: « Chúng ta hãy làm chuyện đặc biệt cùng kỳ diệu nhất đi. »

Ta nhất thời không ngậm miệng lại được. Mà nếu có ngậm lại được, ta nhất định sẽ cắn đứt đầu lưỡi của mình.

« Anh ... anh .... Anh ... anh .... » Ngay cả chính ta cũng không xác định được chính mình đang muốn nói cái gì.

« Đến đây đi, Địa. Hoàn cảnh tốt như vậy, cảm giác nhất định sẽ rất đặc biệt cùng kỳ diệu. »

Hắn lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, vừa nhẹ nhàng vừa linh hoạt đè ép lên người ta.....

Sự thật chứng minh, người này quả thật so với heo chó cũng không bằng.

Vĩnh viễn không thể tin tưởng một con sắc lang!

Ta lần thứ mười vạn tám nghìn linh một lần nghiêng răng nghiêng lợi tự cảnh cáo chính mình.

— Hoàn —

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-muon-khong-muon-buong>*